Περιοδος 2η,
Νο 82
Μάρτης '99
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Διεθνιστική Αλληλεγγύη

στον αγωνα των Κούρδων
Ασυλο στους πρόσφυγες
Λευτεριά στον Οτσαλάν

σελ. 4, 5, 11

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Απολύσεις στα ξενοδοχεία Κλεισίματα και Ιδιωτικοποιήσεις

Κλιμάκωση και συντονισμός των αγώνων

Κυβέρνηση και εργοδότες προσπαθουν να βάλει χέρι στις καταχτήσεις των εργαζομένων.

Θέλουν να καταργήσουν την δωρεάν ιτροφαρμακευτική περίθαλψη των δημοσίων υπαλλήλων αντί να την εφαρμόσουν για όλους.

Θέλουν να καταργήσουν τον κατάλογο διοριστέων για τους καθηγητές και ξεκίνησαν μιά βρώμικη επίθεση για "προβληματικούς" τάχα καθηγητές.

Εχουν βγάλει στο σφυρί, το Χίλτον, το Φιλοξενία, τις Δασικές Βιομηχανίες την ΑΤΗΚ και έπονται και άλλα.

Θέλουν να παγώσουνι τους μισθούς, ν' αλλάξουν τα ωράρια και τους όρους εργοδότησης.

Τα θέλουν όλα.

Δεν πρέπει να τους δώσουμε τίποτα. Εχουμε τη δύναμη να τους σταματήσουμε. Χρειάζεται να κλιμακώσουμε και να συντονίσουμε τους, στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και να δημιουργήσουμε ένα ισχυρό εργατικό μέτωπο πάνω στο οποίο, κυβέρνηση και εργοδότες να σπάσουν τα μούτρα τους.

για περισσότερα στη σελ. 3

Ανιστόρητο και προκλητικό το «Συμβούλιο Ιστορικής Μνήμης ΕΟΚΑ»

Κάθε χρόνο όταν πλησιάζει η επέτειος της 1ης τ' Απρίλη, εμφανίζονται και νέες προκλήσεις απο τους δεξιούς εθνικόφρονες και τους διάφορους συνδέσμους «αγωνιστών»

Το «Συμβούλιο Ιστορικής (στη πραγματικότητα αντιστόρητης) Μνήμης ΕΟΚΑ» κυκλοφόρησε ένα ημερολόγιο με το οποίο εκθειάζει τον αγώνα της ΕΟΚΑ και τον φασίστα, δολοφόνο, αρχηγό της Γρίβα, και το έστειλε στα σχολεία.

Όσο και να προσπαθούν όμως να εξαγνίσουν τον Γρίβα και τον αγώνα της ΕΟΚΑ δεν μπορούν να πείσουν τη μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων. Για περισσότερα απο 40 χρόνια χρησιμοποιούν όλα τα μέσα, την κυβέρνηση, την εκπαίδευση, τα κατηχητικά, τα μνημεία, τα μέλαθρα, τα πάντα και δεν κατάφεραν να πείσουν τον απλό κόσμο ότι η ΕΟΚΑ και πολύ περισσότερο ο αρχηγός της ο Χίτης και συνεργάτης των ναζί Γρίβας, διεξήγαγαν ένα αγνό εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα ενάντια στην αποικιοκρατία.

Ο λόγος είναι γιατί αυτά για τα οποία προσπαθούν να μας πείσουν έρχονται σε κατάφορη αντίθεση με την πραγματικότητα όπως την έζησαν οι περισσότεροι απλοί άνθρωποι στη Κύπρο όλ΄ αυτά τα χρόνια. Κανείς απ' όσους έζησαν την τρομοκρατία της ΕΟΚΑ, όταν οι μασκοφόροι της έμπαιναν στα χωριά και έβαζαν το κόσμο με το ζόρι στα σπίτια του, επιβάλλοντας το δικό τους κέρφιου όπως οι αποικιοκράτες, δεν μπορεί να ξεχάσει όσα έζησε. Κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τις άδικες δολοφονίες των αριστερών, ή ακόμη και μελών της ΕΟΚΑ για καθαρά λόγους προσωπικής αντιζηλίας.

Ποτέ η ΕΟΚΑ δεν πήρε το χαρακτήρα ενός μαζικού απελευθερωτικού κινήματος, όπως ο ΕΛΑΣ στην Ελλάδα που έμπαινε στα χωριά και δεν χρειάζονταν κανείς απο τους αντάρτες να κρύβει το πρόσωπο του γιατί ο κόσμος τους έβλεπε σαν απελευθερωτές και τους προστάτευε. Κανένα αντάρτικο κίνημα δεν σκότωσε τόσους συμπατριώτες του τάχα σαν συνεργάτες των εχθρών όσους η ΕΟΚΑ. Η έλλειψη λαϊκής αποδοχής και στήριξης είναι˙ ένα απο τα μόνιμα παράπονα του Γρίβα στα απομνημονεύματα του.

Στη πραγματικότητα η ΕΟΚΑ ήταν ένα κατασκεύασμα της εθναρχίας και της ελληνοκυπριακής δεξιάς για να εξασφαλίσει ότι αυτοί που θα διαδέχονταν τους Άγγλους όταν θα έφευγαν, θα ήταν οι ίδιοι και όχι η αριστερά ή πολύ περισσότερο ένα μαζικό κίνημα ελλήνων και τούρκων εργατών σαν αυτό που συγκλόνισε την Κύπρο με τις απεργίες του 1948.

Αυτός ήταν ο πραγματικός εχθρός του Γρίβα και των άλλων εθνικοφρόνων. Γι αυτό και έκαναν τη συγκεκριμένη επιλογή του αντάρτικου που στηρίζεται σε ελάχιστους αφοσιωμένους οπλοφόρους και όχι του μαζικού κινήματος.

Το ίδιο στόχο είχε ο Γρίβας και όταν δημιούργησε την ΕΟΚΑ Β' και μάζεψε ξανά τα «παλικάρια» του για να επαναλάβουν τα ανδραγαθήματα τους ενάντια στην αριστερά να οργανώσουν το πραξικόπημα του '74 ελπίζονταν να επεκτείνουν τον έλεγχο της ελληνικής Χούντας στη Κύπρο.

Βέβαια γι όλα αυτά το ανιστόρητο «Συμβούλιο» έχει πάθει αμνησία. Δεν είναι κομμάτι της ιστορίας της ΕΟΚΑ και του αρχηγού της του Γρίβα. Αντίθετα ο σκοπός τους είναι να βρουν ένα τρόπο να εξαφανίσουν αυτές τις πραγματικότητες. Όσες αλχημείες και να κάνουν όμως, όσα μνημόσυνα και να κάνουν του Γρίβα και του Γιωρκάτζη, όσα ημερολόγια και να τυπώσουν, τα εγκλήματα τους είναι πολύ βαθιά χαραγμένα στη μνήμη της εργατικής τάξης.

Σήμερα μάλιστα υπάρχουν πια και ιστορικά κείμενα και βιβλία που μπορούν να βοηθήσουν όσους δεν έζησαν αυτά τα γεγονότα να μάθουν την ιστορική αλήθεια, και να κοντράρουν τις επιλογές της κυβέρνησης και της δεξιάς που χρησιμοποιούν την εθνικοφροσύνη για να περάσουν τις επιλογές τους, την πολεμοκαπηλία, τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, τη λιτότητα και το ρατσισμό στην εργατική τάξη.

Για να προλάβει την επανάληψη των κοινών αγώνων των ελλήνων και τούρκων εργατών της δεκαετίας του '40, και για να κτυπήσει την αριστερά δημιουργήθηκε η ΕΟΚΑ

«Προβληματικό» είναι το εκπαιδευτικό σύστημα και η πολιτική του Υπουργείου Παιδείας και όχι οι καθηγητές

Μια ενορχηστρωμένη επίθεση έχει εξαπολύσει το Υπουργείο Παιδείας ενάντια στους καθηγητές προβάλλοντας το επιχείρημα ότι πολλοί απο αυτούς είναι «προβληματικοί».

Απο κινητοποίηση των δασκάλων στην Ελλάδα. Το σύνθημα στο πανό είναι χαρακτηριστικό. "Δεν φτάνει μόνο η ψυχή του δασκάλου", χρειάζεται να γίνει άμεση αύξηση των δαπανών για τη Παιδεία για να λυθούν τα προβλήματα.

Βγήκε ο Διευθυντής Μέσης Εκπαίδευσης, Πουλλής και δήλωσε ότι με βάση έρευνες του Υπουργείου Παιδείας υπάρχουν σήμερα δήθεν 200 «προβληματικοί» εκπαιδευτικοί, απο τους οποίους οι 40 ειναι «σοβαρά» και κάνουν μάθημα υπό την επήρεια ψυχοφαρμάκων.

Αυτή η επίθεση με το πρόσχημα των «προβληματικών» καθηγητών έχει αρχίσει απο πολύ παλιά με τις δηλώσεις του πρώην υπουργού Χριστοφίδη ότι «*έχουμε κάμποσους πελλούς τζιαί θκιακλίζουμε τους ποτζεί τζιαί ποδά*». Παρόμοιες δηλώσεις κάνουν κατά καιρούς και διάφοροι άλλοι παράγοντες του Υπουργείου Παιδείας. Σήμερα αύτή η επίθεση έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις και έφτασε και στην επιτροπή Παιδείας της Βουλής.

Ο Υπουργός Παιδείας δήλωσε ότι θα δοθούν κίνητρα στους «προβληματικούς» γι' ν' αφυπηρετήσουν εθελοντικά ενώ άλλοι θα απομακρυνθούν απο τις τάξεις και θα αναλάβουν άλλα καθήκοντα.

Όλ' αυτά είναι μέρος της ίδιας επίθεσης με την οποία προσπαθεί να βάλει χέρι στον κατάλογο διοριστέων καθηγητών και να επιβάλει τα διάφορα "επιμορφωτικά" προγράμματα και εξετάσεις σε όσους ενδιαφέρονται να διοριστούν στην δημόσια εκπαίδευση. Στη πραγματικότητα με αυτή την επίθεση το Υπουργείο Παιδείας προσπαθεί να κρύψει τα πραγματικά προβλήματα και τις δικές του ευθύνες για τα χάλια της εκπαίδευσης και να παρουσιάσει του εκπαιδευτικούς σαν το βασικούς υπεύθυνους γι' αυτά.

Τα προβλήματα στην εκπαίδευση όμως δεν τα προκαλούν οι εκπαιδευτικοί αλλά οι περικοπές και οι τσιγκουνιές της κυβέρνησης στον τομέα της δημόσιας εκπαίδευσης. Αντίθετα οι εκπαιδευτικοί είναι και αυτοί θύματα αυτής της πολιτικής. Σήμερα τα σχολεία λειτουργούν με τεράστιες ελλείψεις σε αίθουσες, βιβλία, εργαστήρια, καθηγητές, εξοπλισμό, χώρους ψυχαγωγίας και άθλησης. Οι μαθητές στοιβάζονται κατά 30 ή και περισσότεροι σε κάθε τμήμα, που κάνει αδύνατο για τον εκπαιδευτικό να μπορέσει να κάνει μάθημα και για το μαθητή να παρακολουθήσει. Η ύλη είναι πάρα πολλή και όλοι τρέχουν και δεν την προλαβαίνουν. Αν σήμερα λειτουργούν με κάποιο στοιχειώδη τρόπο τα σχολεία, αυτό οφείλεται στις μεγάλες προσπάθειες που καταβάλλουν οι εκπαιδευτικοί, και το υπόλοιπο προσωπικό των σχολείων, οι οποίοι εργάζονται κάτω απο φοβερές πιέσεις και δύσκολες συνθήκες.

Κάτω απο αυτές τις πιέσεις δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πολλοί καθηγητές αλλά και μαθητές θα αντιμετωπίσουν προβλήματα. Περισσότεροι απο 1500 μαθητές που θεωρούνται «προβληματικοί» αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα σχολεία κάθε χρόνο και να πάρουν το δρόμο για τα εργοστάσια, τις οικοδομές, τις φάρμες. Τώρα θέλουν να πετάξουν έξω και τους «προβληματικούς» καθηγητές. Με όλο το θράσος το Υπουργείο Παιδείας με τη βοήθεια των Ματσάκηδων και άλλων απολογητών του καπιταλιστικού συστήματος χρησιμοποιεί τα προβλήματα που το ίδιο δημιουργεί στους εκπαιδευτικούς για να τα στρέψει εναντίον τους. Δεν φτάνουν τα καρδιακά προβλήματα, τα προβλήματα έλκους ή τα ψυχολογικά προβλήματα, που φορτώνει στους εκπαιδευτικούς, τώρα προσπαθεί να τους παρουσιάσει και σαν τους βασικούς υπεύθυνους για τα χάλια της Παιδείας.

Αν το Υπουργείο ενδιαφέρεται να λύσει τα προβλήματα της Παιδείας, εκείνο που χρειάζεται να κάνει είναι να δώσει λεφτά για να χτιστούν αίθουσες διδασκαλίας, να γίνουν μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών, να μειωθούν οι μαθητές κατά τάξη, να μειωθεί το ωράριο των εκπαιδευτικών, να αγοραστεί εξοπλισμός, και όλα όσα χρειάζονται για γίνεται το μάθημα πιο ευχάριστο και αποδοτικό και για τον καθηγητή και τον μαθητή.

Αυτός είναι ο τρόπος για να μικραίνει ο κατάλογος διοριστέων, να εξαφανιστεί η παραπαιδεία και να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για πραγματικά δημόσια και δωρεάν Παιδεία σε όλες τις βαθμίδες και να βρουν την υγεία τους μαθητές και καθηγητές.

Γι' αυτό δεν πρέπει να δώσουμε καμιά πίστη στα λόγια του Υπουργείου και τις συκοφαντίες του εναντίον των εκπαιδευτικών. Αντίθετα πρέπει όλοι μαζί, εκπαιδευτικοί, γονιοί, μαθητές να αγωνιστούμε για να πετύχουμε αυτά τα δίκαια αιτήματα μας.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Επίδομα σε όλους τους φοιτητές

Τον περασμένο μήνα οι φοιτητές του πανεπιστημίου και του ΑΤΙ κατέβηκαν σε 3ωρη αποχή και έκαναν καθιστική εκδήλωση διεκδικώντας απο την κυβέρνηση τη χορηγία των £1000 που δίνει στους φοιτητές του εξωτερικού.

Η κυβέρνηση στη συνέχεια υποσχέθηκε ότι θα παραχωρήσει στους φοιτητές του πανεπιστημίου και του ΑΤΙ κρατική χορηγία £500.

Αυτή η υπόσχεση απο τη μεριά της κυβέρνησης είναι σκέτη κοροϊδία. Οι φοιτητές έχουν μεγάλη εμπειρία απο υποσχέσεις που ποτέ δεν υλοποιούνται. Αλλά ακόμα και αν δοθούν οι £500, είναι πολύ λίγες μπροστά στις τόσες ανάγκες των φοιτητών που ειναι αναγκασμένοι να πληρώνουν υπέρογκα ποσά για ενοίκια, φωτοτυπίες, συγγράμματα και μεταφορικά.

Το αίτημα για παραχώρηση £1000 σ' όλους τους φοιτητές - και όχι μόνο για τους φοιτητές του εξωτερικού - είναι ένα δίκαιο αίτημα που δεν θάπρεπε να το συζητά καν η κυβέρνηση. Αντίθετα θα έπρενε να δώσει σε όλους περισσότερα. Και όμως η κυβέρνηση εκβιάζει τους φοιτητές ότι αν δεν δεχτού τις 500 τότε θα "επανεξετάσει" το θέμα απο την αρχή. Δηλαδή, ή παίρνετε τις 500 ή τίποτα.

Εξάλλου η δικαιολογία της κυβέρνησης ότι δεν υπάρχουν λεφτά δεν ισχύει καθόλου. Αρνείται τις 1000 λίρες στους φοιτές και την ίδια στιγμή ξοδεύει εκατομμύρια για στρατιωτικούς εξοπλισμούς, γιά φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις στους βιομήχανους. Μόνο απο τη μείωση της τιμής του πετρελαίου έχει βγάλει εκατομμύρια λίρες αντί να τα επωφεληθούν οι καταναλωτές.

Λεφτά υπάρχουν όμως οι επιλογές της κυβέρνησης ειναι άλλες και όχι η Παιδέια και η Υγεία. Γι' αυτό το λόγο οι φοιτητές πρέπει να συνεχίσουν τις δυναμικές κινητοποιήσεις τους απαιτώντας όχι μόνο τις £1000 χορηγία αλλά δωρεά παιδεία σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Σ' αυτόν τον αγώνα των φοιτητών πρέπει να βρούνε την συμπαράσταση όλων των εργαζομένων που βρίσκονται αντιμέτωποι με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών. Ο αγώνας τους ειναι αγώνας όλων μας.

Μαρία Κωνσταντίνου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ

νόμος είναι το δίκαιο του εργάτη

Δεν είναι συζητήσεις με τον Κληρίδη που χρειάζεται η εργατική τάξη αλλα δυναμικες κινητοποιήσεις για να κοντράρει την κυβέρνηση και τους εργοδότες

Ο Κληρίδης αφού έμεινε μόνος τους με τους ΕΔΗ του Βασιλείου στην εξουσία, αναγκάζεται να καλέσει τα κόμματα σε διάλογο για την οικονομία.

Ο στόχος αυτής της πρόσκλησης είναι ολοφάνερος. Χρειάζεται να πάρει μέτρα που δεν μπορεί να τα περάσει απο τη Βουλή με τη πλειοψηφία που διαθέτει. Το περυσινό πάθημα της με το φορολογικό πακέτο, της έγινε μάθημα και προσπαθεί να αποφύγει να πάθει πάλι τα ίδια.

Τα διάφορα περί «κοινωνικού διαλόγου» και «συναίνεσης» είναι παραμύθια. Ποιά «κοινωνική συναίνεση» επιδιώκει όταν στηρίζει αφεντικά όπως τον Λόρδο, όταν κόβει τη δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη απο τους δημόσιους υπαλλήλους, όταν προσπαθεί να ξεπουλήσει την ΑΤΗΚ, τα νοσοκομεία, τις Κυπριακές Αερογραμμές, τις Δασικές Βιομηχανίες, το Σφαγείο, το Χίλτον, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, όταν εξαγγέλει αύξηση του ΦΠΑ στο 12% και μιά σειρά άλλα μέτρα με τα οποία κτυπά τις κατακτήσεις και το βιοτικό επίπεδο της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων. Ποιά «κοινωνική συναίνεση» επιδιώκει όταν προκαλεί με τον πιό βάναυσο τρόπο τα δημοκρατικά αισθήματα των απλών ανθρώπων βάζοντας στο stop-list τις συντρόφισσες του Οτσαλάν τη στιγμή που αφήνει τον αρχιπραξικοπηματία Βητζιλαίο να μπαινοβγαίνει ελεύθερα.

Η μόνη «συναίνεση» που θέλει είναι η αποδοχή των αποφάσεων και των επιλογών της. Μας πουλά το παραμύθι της «εθνικής ενότητας» και των «κοινών στόχων και οραματισμών για την ένταξη στην Ε.Ε.» γιά να μας ξεγελάσει.

Ταξικός πόλεμος

Αυτά όλα όμως είναι μιά χοντροκομένη απάτη. Ζούμε σε μιά κοινωνία που είναι χωρισμένη στα δυό. Σε μιά μικρή μειοψηφία που βρίσκεται στη κορυφή της κοινωνίας, τ' αφεντικά, και έχουν τα πάντα, έχουν τον έλεγχο των μέσων παραγωγής, του κράτους και της κοινωνίας και εμάς που δεν έχουμε τίποτα και είμαστε υποχρεωμένοι να πουλούμε την εργατική μας δύναμη για να ζούμε. Στούς Λόρδους δηλαδή, τους Σιακόληδες και τους όμοιους τους και τους ξενοδοχοϋπάλληλους του Λόρδου, τους εργάτες του Σιακόλα και την υπόλοιπη εργατική τάξη.

Ποιό κοινό μπορούμε να έχουμε εμεις με το Λόρδο, το Σιακόλα και τους όμοιους τους; Κανένα. Αντίθετα, μας έχουν κηρύξει ένα ανελέητο πόλεμο με απολύσεις και παραβιάσεις των κεκτημένων μας και κτύπημα των συνδικαλιστικών μας οργανώσεων. Εξαιτίας αυτού του πόλεμου πολλοί εργαζόμενοι έχασαν ακόμη και τη ζωή τους, σε εργατικά ατυχήματα, αρρώστιες, ενώ πολλοί άλλοι ζούμε στη φτώχεια και τη δυστυχία. Την ίδια στιγμή αυτοί ζούν προκλητικά μέσα στη χλιδή και τον πλούτο.

Ποιά ενότητα και ποιά κοινά οράματα και επιδιώξεις μοιραζόμαστε με αυτούς ή με τη κυβέρνηση που εκφράζει τα συμφέροντα τους. Τίποτα απολύτως. Μας ξεζουμίζουν καλά καλά και όταν δεν μας χρειάζονται πιά μας πετάνε σαν στημένες λεμονόκουπες.

Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα απο αυτούς. Είναι δηλωμένοι εχθροί μας. Αντίθετα εκείνο που χρειαζόμαστε ειναι την ενότητα της τάξης μας, της εργατικής τάξης για ν' αντιμετωπίσουμε τ' αφεντικά και την κυβέρνηση.

Εθνικό Συμβούλιο;

Το ΑΚΕΛ παρά το ότι καταγγέλει ότι ο Κληρίδης θέλει το διάλογο για να περάσει τα αντεργατικά του μέτρα και παρά το ότι δηλώνει ότι αυτή η κυβέρνηση πρέπει να φύγει, παίρνει μέρος σ' αυτό το διάλογο με τον Κληρίδη.

Στη πραγματικότητα και το ΑΚΕΛ είναι ένθερμος υποστηριχτής της «εθνικής ενότητας». Είναι μάλιστα ο εμπνευστής του συνθήματος «πάνω απ' όλα η Κύπρος μας». Ταυτίζει έτσι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης με τα συμφέροντα, του έθνους, και στηρίζει τον μύθο ότι εργάτες και αφεντικά έχουν κοινά συμφέροντα και κοινούς «εξωτερικούς» εχθρούς.

Ο κύριος εχθρός της εργατικής τάξης όμως βρίσκεται μέσα στην ίδια μας τη χώρα, είναι η άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση της. Αυτοί είναι που μας απολύουν, αυτοί είναι που θέλουν να μας πάρουν το ψωμί απο το στόμα, αυτοί είναι που διαλύουν τα νοσοκομεία και τα σχολεία, αυτοί είναι που χαρακτηρίζουν ανεπιθύμητους τους κούρδους αγωνιστές, αυτοί είναι που μας δηλητηριάζουν με τα απόβλητα των εργοστασίων τους, αυτοί είναι που με τους ανταγωνισμούς τους μας οδηγούν στους πολέμους και την καταστροφή.

Εκείνο που χρειαζόμαστε δεν είναι ένα «Εθνικό Συμβούλιο», ένα επιτελείο δηλαδή που να προωθά τα «εθνικά μας συμφέροντα». Δεν υπάρχουν τέτοια κοινά εθνικά συμφέροντα. Κάτω απο αυτό το τίτλο η άρχουσα τάξη κρύβει τα δικά της συμφέροντα και επιδιώξεις.

Αντίθετα χρειαζόμαστε ένα «Συμβούλιο», ένα επιτελείο, ένα επαναστατικό κόμμα, που να οργανώνει και να καθοδηγεί τους αγώνες της εργατικής τάξης για να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις των ίδιων των δικών μας αφεντικών. Χρειαζόμαστε ένα ταξικό μέτωπο των εργατών εξοπλισμένο με ένα πρόγραμμα δράσης που να κοντράρει τις όλες τις επιλογές της άρχουσας τάξης.

Πρόγραμμα δράσης

Χρειαζόμαστε ενα πρόγραμμα δράσης που να δίνει την εργατική απάντηση στη κρίση και όχι να ψάχνει «συναινέσεις» και «χρυσές τομές». Που να διεκδικά:

35ωρο και αυξήσεις. Αυτό είναι ένα άμεσο και ρεαλιστικό μέτρο ενάντια στην ανεργία γιατί θα δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Οχι στις ιδιωτικοποιήσεις. Να σταματήσουν άμεσα όλες οι διαδικασίες για ξεπούλημα των επιχειρήσεων κοινής οφελείας όπως, ΑΤΗΚ, ΑΗΚ κλπ.

Δαπάνες για Υγεία-Παιδεία. Μόνο με δραστική αύξηση των δαπανών μπορούν να ξεπεραστούν τα χάλια στα οποία εχουν οδηγήσει αυτους τους τομείς.

Να φορολογήσουν τους πλούσιους. Ολ' αυτά τα αιτήματα μπορούν να ικανοποιηθούν άμεσα αν φορολήσουν τους πλούσιους, τα κέρδη, τη μεγάλη κινητή και ακίνητη περιουσία.

Ενα τέτοιο πρόγραμμα δράσης χρειάζεται σήμερα η εργατική ταξη για να κοντράρει τ' αφεντικά.

Είναι σίγουρο ότι αυτά τα αιτήματα δεν θα γίνουν δεχτά απο την κυβέρνηση και τους εργοδότες και θα χρειαστούν δυναμικοί αγώνες απο την εργατική τάξη για τους τα επιβάλει. Μέσα απο αυτούς τους αγώνες όχι μόνο μπορεί να εξασφαλίσει καλύτερες συνθήκες ζωής αλλά μπορεί να δημιουργήσει και τις προϋποθέσεις για να ξεφορτωθούμε τον Κληρίδη και την κυβέρνηση του.

Τα περί προεδρικού συστήματος και ότι η κυβέρνηση θα εξαντλήλει ολόκληρη τη θητεία της, είναι εξυπνάδες των συναγερμικών για να προκαλέσουν συγχίση και να καλύψουν την φοβία τους μπροστά στη προοπτική εργατικών κινητοποιήσεων. Καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να συνεχίσει να κυβερνά όταν βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπη με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις και κοντράρεται σε κάθε επιλογή της απο το εργατικό κίνημα. Ανεξάρτητα απο το πολιτιακό σύστημα θα υποχρεωθεί να παραιτηθεί. Μέσα απο τέτοιες κινητοποιήσεις είναι που εκφράζεται η πραγματική «λαϊκη κυριαρχία» και όχι με τη ψήφο μιά φορά κάθε 5 χρόνια.

Το πρόγραμμα δράσης χτίζει την ταξική ενότητα των εργατών στη δράση και βάζει τη προοπτική της ανατροπής όχι μόνο του Κληρίδη αλλά και του συστήματος πού αυτός αντιπροσωπεύει, του καπιταλισμού.

Γιά μιά τέτοια προοπτική παλεύει η Εργατική Δημοκρατία

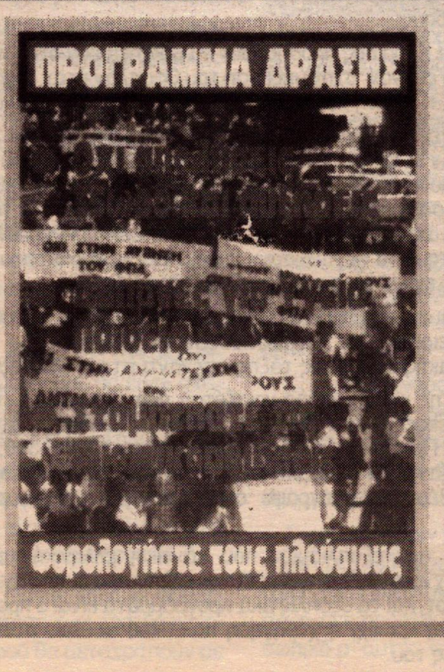

Ζητηστε το Προγραμμα Δράσης

Η Εργατική Δημορκατία κυκλοφόρησε το Πρόγραμμα Δράσης και έχει ανοίξει καμπάνια με το μάζεμα υπογραφών.

Το Πρόγραμμα Δράσης μπορεί να γίνει το εργαλείο για το κάθε εργαζόμενο που σήμερα θέλει να δώσει την κόντρα με την κυβέρνηση και τ' αφεντικά που προσπαθούν να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης τους στις πλάτες της εργατικής τάξης.

Ζητήστε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία να σας προμηθεύσουν το Πρόγραμμα Δράσης, αφίσες, αυτοκόλητα.

Προωθήστε το στο χώρο δουλειάς σας, καταθέστε το στη Γενική Συνέλευση ή στο συνδικαλιστικό σας όργανο για έγκριση. Μαζέψτε οικονομική ενίσχυση για την καμπάνια.

Μπορείτε ακόμη να ενισχύσετε τα συνεργεία της Εργατικής Δημοκρατίας που μαζεύουν υπογραφές στις Πλατείες και τις υπεραγορές. Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνειστε:

Τ.Κ. 27280 Λευκωσία
τηλέφωνο 02-349959
Fax: 02-349770

Η σύλληψη του Οτσαλάν

Οι εργάτες στο πλευρό των Κούρδων παντού

Η είδηση της σύλληψης του Αμπτουλάχ Οτσαλάν πυροδότησε ένα τεράστιο κύμα αντιδράσεων σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι διαδηλώσεις των Κούρδων, οι συγκρούσεις με την αστυνομία, οι καταλήψεις των πρεσβειών και άλλων δημοσίων κτιρίων και οι αυτοπυρπολήσεις κατέκλυσαν τα δελτία ειδήσεων από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του πλανήτη.

Οι πρεσβείες, τα προξενεία και οι διπλωματικές αποστολές της ελληνικής κυβέρνησης βρέθηκαν, δίκαια, στο στόχαστρο των Κούρδων. 21 ελληνικές πρεσβείες - στο Λονδίνο, στη Βιέννη, στη Βέρνη, στο Σίδνεϊ καταλήφθηκαν από διαδηλωτές. Στη Μελβούρνη η αστυνομία έδωσε σκληρή μάχη για να εμποδίσει τους Κούρδους να εισβάλλουν στο ελληνικό προξενείο. Στο Τόκυο εκατοντάδες διαδηλωτές έκαναν εξάωρη καθιστική διαμαρτυρία έξω από την πρεσβεία της Ελλάδας.

Στο Βερολίνο Κούρδοι διαδηλωτές προσπάθησαν να εισβάλλουν στην ισραηλινή πρεσβεία. Οι φρουροί απάντησαν με τα πολυβόλα. Τρεις διαδηλωτές έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες, άλλοι 16 μεταφέρθηκαν βαριά τραυματισμένοι στο νοσοκομείο.

Αυτό δεν εμπόδισε την Σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση της Γερμανίας να μιλήσει για "κουρδική τρομοκρατία". Ο υπουργός Εσωτερικών Οτο Σίλι δεν δίστασε να απειλήσει του Κούρδους ακόμα και με μαζικές απελάσεις στην Τουρκία "αν δεν σταματήσουν τις βίαιες εκδηλώσεις".

Παρά τις συκοφαντίες των κυβερνήσεων και των ΜΜΕ, όμως, οι Κούρδοι είχαν την ενεργή συμπαράσταση εκατοντάδων χιλιάδων εργατών σε ολόκληρο τον κόσμο. Στο Λονδίνο, στην Αθήνα, στο Βερολίνο κλπ. δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους με πανό και συνθήματα αλληλεγγύης στο κίνημα των Κούρδων.

και στη Κύπρο

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον Οτσαλάν και τον Κουρδικό λαό έγιναν και στη Λευκωσία. Στις 20 του Φεβράρη οργανώθηκε απο το ΑΚΕΛ και άλλες οργανώσεις του μαζικού κινήματος εκδήλωση στη Πλατεία Ελευθερίας με πορεία σε κεντρικούς δρόμους στην οποία συμμετείχαν περισσότερα απο 1000 άτομα με κεντρικό σύνθημα «Λευτεριά στον Οτσαλάν».

Η Εργατική Δημοκρατία υποστήριξε και συμμετείχε σ' αυτή την εκδήλωση με συνθήματα «Λευτεριά στον Οτσαλάν» και «Ασυλο στους Κούρδους και τους άλλους πρόσφυγες».

Μερικές μέρες μετά οργανώθηκε δεύτερη εκδήλωση απο το ΔΗΚΟ την ΕΔΕΚ, τους ΕΔΗ, τους Νέους Ορίζοντες πάλι στην Πλατεία Ελευθερίας με έντονο τον εθνικιστικό χαρακτήρα στην οποία συμμετείχαν λιγότερα απο 200 άτομα.

Στις 11 του Μάρτη οργανώθηκε πορεία απο την αμερικάνικη πρεσβεία στη πλατεία Ελευθερίας και συναυλία αλληλεγγύης στον Οτσαλάν και τον Κούρδικο λαό απο τις οργανώσεις νεολαίας των κομμάτων, τις φοιτητικές και μαθητικές ενώσεις. Σε κοινή ανακοίνωση τους οι οργανώσεις νεολαίας καταγγέλουν την σύλληψη του Οτσαλάν και την υποκρισία των κυβερνήσεων της Ε.Ε. και υποστηρίζουν ότι το τουρκικό καθεστώς δεν μπορεί να εγγυηθεί «δίκαιη δίκη» γιά τον Οτσαλάν.

Η υποκρισία όμως είναι αυτό που χαρακτηρίζει και την στάση της ελληνοκυπριακής κυβέρνησης που παριστάνει τον φίλο των κούρδων αλλά την ίδια στιγμή βάζει στο stop-list τις συντρόφισσες του Οτσαλάν ενώ δεν έπαψε ποτέ να απελαύνει κούρδους αγωνιστές σαν «λαθρομετανάστες».

Στο stop-list θα έπρεπε να μπουν ο Κασουλίδης και ο Στυλιανίδης για τις χυδαίες και υποκριτικές δηλώσεις τους και όχι οι κούρδοι αγωνιστές.

Σ' αυτά είναι που θα έπρεπε να πέφτει η έμφαση σ' αυτές τις εκδηλώσεις. Η καλύτερη συμπαράσταση στους κούρδους αγωνιστές είναι να παλέψουμε τον εχθρό που βρίσκεται μέσα στην ίδια μας τη χώρα, την δική μας κυβέρνηση και άρχουσα τάξη.

Φανταστικό συλλαλητήριο στην Αθήνα

Περισσότεροι απο 150,000 άνθρωποι συμμετείχαν στο "μουσικό συλλαλητήριο" συμπαράστασης στον Κούρδικο λαό τη 1η του Μάρτη στην Αθήνα. Ηταν ενα συλλαλητήριο που έκανε το Σύνταγμα να πλημμυρίσει από τα πιο ωραία μηνύματα, με το διεθνιστικό παλμό του. Θύμισε μέρες του '74.

Τα ΜΜΕ μπορεί να ήθελαν, να περίμεναν και να καλλιεργούσαν να ακουστεί ο "στεναγμός του πληγωμένου έλληνα", όμως η εξέλιξη ήταν διαφορετική. Το πιο μεγάλο χειροκρότημα το πήρε ο Κούρδος αγωνιστής που δήλωσε ότι "και ο τούρκικος λαός αγωνίζεται όπως κι εμείς." Οταν ένα από τα συγκροτήματα από πάνω παρομοίασε το Σύνταγμα με μια μεγάλη πλατεία Κουμουνδούρου, (απ' οπου έδιωξαν τα ΜΑΤ τους κούρδους πρόσφυγες) έπιασε με ακρίβεια τον σφυγμό των συγκεντρωμένων. Οχι μόνο των προσφύγων από το Κουρδιστάν, που ήταν εκεί με τα πανό τους και τις πικέτες που ζητούσαν άσυλο στη γλώσσα τους. Αλλά και όλου του συλλαλητηρίου που ανταποκρίθηκε ξανά και ξανά σε τέτοιες "ατάκες". Οταν στο τέλος όλοι οι καλλιτέχνες μαζί τραγούδησαν "Δεν θα περάσει ο φασισμός", τα χέρια υψώθηκαν δάσος, άλλα με σφιγμένες γροθιές, άλλα με το σήμα της νίκης. Και στην αποχώρηση καθώς ένα ποτάμι κατηφόριζε την Σταδίου μέχρι την Ομόνοια, τα πανό και τα συνθήματα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος έδιναν τον τόνο.

Το Σαββατοκύριακο που προηγήθηκε από την συναυλία-συλλαλητήριο, η κυβέρνηση φρόντισε να ξεκαθαρίσει τον αντικυβερνητικό χαρακτήρα του, με τη χυδαία επίθεση που εξαπέλυσε χρησιμοποιώντας σαν αιχμή τον Μίκη Θεοδωράκη. Οπως τόσες φορές στο παρελθόν, ο Μίκης βρέθηκε στη λάθος μεριά. Χάρισε το καλλιτεχνικό του κύρος στην απαράδεκτη επίθεση της κυβέρνησης ενάντια στους Κούρδους και το συλλαλητήριο. Μίλησε για "έγκλημα αχαριστίας" της εκπροσώπου του ΡΚΚ και διευκόλυνε τον Ρέππα να προχωράει σε ανοιχτά ρατσιστικές επιθέσεις, όπως ότι οι "αλλογενείς" δεν μπορούν να ανακατεύονται στα πολιτικά ζητήματα της χώρας που τους "φιλοξενεί". Τί είδους "φιλοξενία" είναι αυτή, αν στερεί το στοιχειώδες πολιτικό δικαίωμα να καταγγείλεις αυτούς που σε χτυπάνε; Από πότε όποιος καταγγέλλει τον πρωθυπουργό κάνει "ανθελληνική προπαγάνδα"; Σίγουρα αυτό το δικαίωμα το κατάχτησαν οι εργάτες από το '74 και μετά!

Η απόπειρα να δημιουργηθεί κλίμα "διαρροών" από το συλλαλητήριο απέτυχε. Οι καλλιτέχνες επέμειναν στη συναυλία και η ανταπόκριση του κόσμου έδωσε την απάντηση, έστω κι αν η κοινοβουλευτική αριστερά δεν βοήθησε καθόλου.

Ο Κύρκος βγήκε και αυτός στα ΝΕΑ με επίθεση στην "κυρία ΡΚΚ". Το ΚΚΕ είχε κινηθεί ανταγωνιστικά προς την συναυλία, προβάλλοντας τη δική του κινητοποίηση της προηγούμενης βδομάδας σαν "παγκαλιτεχνική". Αλλά ούτε και η σύγχυση δεν σταμάτησε τη δυναμική του κόσμου.

Είναι κι αυτό ένα σημάδι για το πόσο σωστός είναι ο παραλληλισμός με τις μέρες του '74. Τότε που η κρίση των από πάνω και η ριζοσπαστικοποίηση των από κάτω έκανε τους δρόμους να πλημμυρίζουν με απεργούς, διαδηλωτές, συμπαραστάτες. Οι ρεφορμιστικές ηγεσίες του χθες χαράμισαν όλες τις ευκαιρίες που άνοιξε για την αριστερά το '74. Η πλατεία Συντάγματος το βράδυ της συναυλίας έστειλε μήνυμα ότι σήμερα οι ευκαιρίες ανοίγουν ξανά. Για να παλέψουμε όχι μόνο για τη λευτεριά των Κούρδων αλλά και για τη διεθνιστική, επαναστατική αριστερά των εργα-

Η μόνη δίκαιη δίκη είναι η απελευθέρωση

Ολοι οι εργαζόμενοι είναι αγανακτισμένοι με τις συνθήκες φυλάκισης του Οτσαλάν, ακόμα και οι συνήγοροι του εμποδίστηκαν να τον επισκευτούν και να συζητήσουν ελεύθερα μαζί του. Κανείς δεν θέλει μιά δίκη απο στρατοδικείο με προειλιμμένη απόφαση. Ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνουν τέτοιες διαδικασίες απο την εμπειρία των διώξεων της αριστεράς και του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, στο όχι και πολύ μακρινό παρελθόν.

Ομως το αίτημα για «δίκαιη δίκη» που προβάλει η ελληνική κυβέρνηση και οι άλλες κυβερνήσεις της Ε.Ε. δεν έχει καμιά σχέση με αυτές τις ευαισθησίες.

Κατ' αρχήν γιατί να δικαστεί ο Οτσαλάν; Είναι ηγέτης ενός εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Οταν ο Μαντέλα βρίσκονταν 27 χρόνια αλυσοδεμένος στις φυλακές του απαρτχάϊντ στη Ν. Αφρική, κανείς απο το διεθνές κίνημα συμπαράστασης δεν σκέφτηκε να ζητήσει «δίκαιη δίκη» απο το ρατσιστικό καθεστώς. Αντίθετα, η κοινή απαίτηση ήταν «λευτεριά στον Μαντέλα».

Στην ουσία μιλώντας για «δίκαιη δίκη» οι κυβερνήσεις λένε με έμμεσο τρόπο ότι ο Οτσαλάν είναι «τρομοκράτης» που πρέπει να δικαστεί και να τιμωρηθεί. Γι' αυτό το αίτημα όλων των κινητοποιήσεων αλληλεγγύης πρέπει να είναι ξεκάθαρο: Λευτεριά στον Οτσαλάν. Αυτό το αίτημα είναι η καλύτερη προστασία γι αυτόν, τώρα.

Οι εξοπλισμοί αυξάνουν την ένταση και όχι η παροχή ασύλου στον Οτσαλάν

Η ελληνική κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι έκανε ό,τι μπορούσε για να προστατέψει τον Οτσαλάν. Οτι η χορήγηση πολιτικού ασύλου στον ηγέτη του ΡΚΚ από την Ελλάδα θα ήταν μια λάθος κίνηση που θα έβλαπτε και τους Κούρδους μετατρέποντας τον αγώνα τους σε κομμάτι της ελληνοτουρκικής διαμάχης κάτι που θα οδηγούσε σε νέα όξυνση τις σχέσεις των δυο χωρών.

Τα ίδια ισχυρίζεται και η κυβέρνηση Κληρίδη που κήρυξε ανεπιθύμητες τις τρεις συνοδούς του Οτσαλάν και τις έβαλε στο stop-list, Εγινε γνωστό ακόμη, ότι οι υπηρεσίες ασφαλείας βρίσκονταν σε συναγερμό όσο κρατούσε η οδύσσεια του Οτσαλάν για να τον εμποδίσουν να ζητήσει άσυλο στη Κυπριακή Δημοκρατία. Η κυβέρνηση Κληρίδη, που προκαλεί τα αισθήματα κάθε δημοκράτη επιτρέποντας στον πραξικοπηματία Βιντζηλαίο, που βρίσκονταν στο stop-list, να μπει στην Κυπριακή Δημοκρατία, ισχυρίζεται ότι δεν θέλει να «αυξήσει την ένταση» και να «κουρδοποιήσει» το κυπριακό δίνοντας άσυλο στους κατατρεγμένους Κούρδους.

Σημίτης και Κληρίδης προσπαθούν να μας πείσουν ότι η πολιτική τους και οι χειρισμοί που έκαναν στην υπόθεση του Οτσαλάν ήταν ο μόνος δρόμος για να διασφαλιστεί η ειρήνη και η δημοκρατία στην περιοχή. Είναι υποκριτές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι εργαζόμενοι δεν θέλουν τον πόλεμο. Λίγες βδομάδες πριν οι εθνικιστικές κορώνες του Αρχιεπίσκοπου Χριστόδουλου και των δεξιών πολιτικάντηδων με αφορμή την επέτειο της "εθνικής ταπείνωσης στα Ιμια" έπεσαν στο κενό γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Γιά το ίδιο λόγο έπεσαν στο κενό και οι αντίστοιχες κορώνες των ελληνοκύπριων εθνικιστών και η προσπάθεια τους να οργανώσουν πορεία διαμαρτυρίας στο προεδρικό για την ακύρωση της εγκατάστασης των S-300 στη Κύπρο.

Ομως, είναι σκέτη υποκρισία να χρησιμοποιούν οι Σημίτης και Κληρίδης την σημαία της ειρήνης για να σκεπάσουν το βρώμικο ρόλο της ελληνικής και ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης απέναντι στους Κούρδους.

Αν ο Σημίτης και Κληρίδης νοιαζόταν πραγματικά για την ειρήνη, δεν θα ξόδευαν δισεκατομμύρια δραχμές και εκατοντάδες εκατομμύρια λίρες για εξοπλισμούς. Πριν ακόμη κοπάσει η ένταση απο τους S-300, η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση εξαγγέλει νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα 200 εκατομμυρίων λιρών ενώ ελληνική κυβέρνηση υπόγραψε συμβόλαιο για την αγορά των πυραύλων Πάτριοτ.

Η κούρσα των εξοπλισμών που κάνει η ελληνική και ελληνοκυπριακή κυβέρνηση ρίχνουν λάδι στη φωτιά της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης. Οι S-300, οι Πάτριοτ, και τα εξοπλιστικά προγράμματα είναι ο πραγματικός κίνδυνος για την ειρήνη και όχι η χορήγηση πολιτικού ασύλου στον Οτσαλάν και τις συντρόφισσες του.

Ιμπεριαλιστικά εγκλήματα εναντίον των Κούρδων

Οι Κούρδοι, ένας λαός 25 εκατομμυρίων ανθρώπων, είναι χωρισμένος ανάμεσα σε τέσσερα κράτη: την Τουρκία, την Συρία, το Ιράν και το Ιράκ. Όσες φορές έχουν ξεσηκωθεί ενάντια στην καταπίεση αντιμετώπισαν σφαγές και βάρβαρη καταστολή. Η αιτία για αυτή την τραγική μοίρα, είναι οι επεμβάσεις και τα κυνικά παζάρια των ιμπεριαλιστών με στόχο τον έλεγχο των πετρελαίων της περιοχής.

Με το τέλος του Α' Παγκόσμιου Πολέμου οι Μεγάλες Δυνάμεις έπεσαν σαν ύαινες να διαμελίσουν την Οθωμανική Αυτοκρατορία, που είχε καταρρεύσει, με κέντρο βάρους τον έλεγχο των μεγάλων κοιτασμάτων πετρελαίου στην Μοσούλη, το σημερινό Ιρακινό Κουρδιστάν. Στην αρχή προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τους Κούρδους στον πόλεμο ενάντια στο κίνημα του Κεμάλ Ατατούρκ με υποσχέσεις για αυτοδιάθεση.

Με την συντριβή του ελληνικού στρατού στην Μικρασιατική Εκστρατεία, ξέχασαν όλες τις υποσχέσεις και προχώρησαν στο τελικό διαμελισμό του Κουρδιστάν με τη Συνθήκη της Λωζάνης το 1923.

Εξεγέρσεις

Η πρώτη εξέγερση των Κούρδων στο Ιρακινό Κουρδιστάν πνίγηκε στο αίμα από τον αγγλικό στρατό και την αεροπορία. Ανάμεσα στο 1925 και το 1938 οι Κούρδοι εξεγέρθηκαν επανειλημμένα στην νοτιανατολική Τουρκία. Η τελευταία εξέγερση, το 1937, καταπνίγηκε με την βοήθεια γαλλικών στρατευμάτων από την Συρία.

Από τότε μέχρι σήμερα, οι ιμπεριαλιστές "ανακάλυπταν" τα βουνά από τα πτώματα των Κούρδων μόνο όταν βόλευε τα σχέδιά τους και στο μεταξύ δεν έκαναν τίποτα όταν τις σφαγές τις έκαναν συμμαχικά τους καθεστώτα.

Οι Κούρδοι στο Ιράν ξεσηκώθηκαν μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και ανακήρυξαν την Δημοκρατία του Μαχαμπάντ. Ο Στάλιν τους είχε δώσει υποσχέσεις ότι θα τους στηρίξει. Ομως σύντομα ήρθε σε συμβιβασμό με τους Αγγλους, οι οποίοι στήριξαν το καθεστώς του Σάχη που έπνιξε στο αίμα την κουρδική εξέγερση. Οι Κούρδοι έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην επανάσταση που το 1979 ανέτρεψε τον Σάχη στο Ιράν, που ήταν μέχρι τότε ο πιο σημαντικός σύμμαχος των ΗΠΑ στη περιοχή. Ομως σύντομα βρέθηκαν στο στόχαστρο της καταστολής από το καθεστώς του Χομεϊνί.

Σαν αντίβαρο απέναντι στην απώλεια του Σάχη οι ΗΠΑ στήριξαν με κάθε τρόπο το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν στο πόλεμο που ξεκίνησε με το Ιράν. Σήμερα, ο ΟΗΕ, οι ΗΠΑ και οι άλλες Μεγάλες Δυνάμεις παριστάνουν τους προστάτες των Κούρδων του Βόρειου Ιράκ. Ομως τότε, όταν παραγέμιζαν τον Σαντάμ Χουσεΐν με όπλα και οικονομική βοήθεια έκαναν τα στραβά μάτια στις σφαγές που είχε εξαπολύσει.

Σφαγή

Με την άνοδο του στην εξουσία ο Σαντάμ ξεκίνησε μια εκστρατεία "εθνοκάθαρσης" ενάντια στους Κούρδους. Ξερίζωσε 1,5 εκατομμύριο από τα συνολικά 4 εκατομμύρια Κούρδους που ζουν στην ορεινή περιοχή του Βόρειου Ιράκ για να τους εγκαταστήσει σε "στρατηγικά χωριά" ελεγχόμενα από τον στρατό. Το 1988 το καθεστώς του Σαντάμ εξόντωσε 180.000 Κούρδους. Βομβάρδισε χωριά και πόλεις με χημικά αέρια -που τα είχαν προμηθεύσει οι ΗΠΑ- όπως την πόλη Χαλαμπζίε όπου βρήκαν φρικτό θάνατο 5.000 Κούρδοι. Ομως, καμιά από τις κυβερνήσεις που σήμερα παριστάνουν τους προστάτες των Κούρδων και τους υπερασπιστές των ανθρώπινων δικαιωμάτων στο Ιράκ δεν διαμαρτυρήθηκε για την γενοκτονία. Το καθεστώς του Σαντάμ εξυπηρετούσε την εποχή αυτή τις βρώμικες επιδιώξεις τους.

Ούτε το καθεστώς της Συρίας ξεφεύγει τον κανόνα. Ο Ασαντ, ο δικτάτορας της Συρίας, ήταν για δεκαετίες σύμμαχος της Ρωσίας στην Μ. Ανατολή ενώ το 1990 τάχθηκε στο πλευρό των Αμερικάνων στη διάρκεια του Πολέμου στον Κόλπο. Στη δεκαετία του '60 με το πρόσχημα μιας "αγροτικής μεταρρύθμισης" εκατοντάδες χιλιάδες Κούρδοι διώχθηκαν από την γη τους. Στην Συρία είναι παράνομο να μιλιέται και να διδάσκεται η κουρδική γλώσσα.

Κούρδοι εκτελούνται μετά απο εξέγερση τους στο Ιράν.

Από τη δεκαετία του '80, το κέντρο του κουρδικού εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, μεταφέρθηκε στην Ν.Α. Τουρκία όπου ζουν πάνω από 13 εκατομμύρια Κούρδοι. Η κυβέρνηση της Τουρκίας απάντησε με την πιο βάρβαρη καταστολή στην εξέγερση. Από τότε μέχρι σήμερα, πάνω από 3.000 χωριά έχουν ισοπεδωθεί ολόκληρες περιοχές ερημώθηκαν και εκατομμύρια Κούρδων μετατράπηκαν σε πρόσφυγες. Σ' αυτό τον βρώμικο πόλεμο, η Δύση έδωσε και δίνει την υποστήριξη της. Γιατί θεωρεί το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα των Κούρδων σαν "παράγοντα αποσταθεροποίησης" των συμφερόντων της σ' αυτή την στρατηγική περιοχή-πέρασμα των αγωγών και των κοιτασμάτων πετρελαίου.

Τα προβλήματα παραμένουν και μετά τη σύλληψη Οτσαλάν

Ανταπόκριση απο την Τουρκία
Ali Saffet, της Οργάνωσης Sosyalist Isci

Η πολύμηνη καταδίωξη που κατέληξε στη σύλληψη του ηγέτη του ΡΚΚ Οτσαλάν δημιούργησε ένα κλίμα εθνικιστικής ευφορίας στην Τουρκία. Η εικόνα θα έλεγε κάποιος για όσους δεν γνωρίζουν και τόσο καλά την κατάσταση στην Τουρκία είναι ότι ο Κουρδικός λαός ως εκ θαύματος εξαφανίστηκε, ότι ο αγώνας τους έχει τερματιστεί ενώ το κουρδικό ζήτημα έχει οριστικά επιλυθεί. Στην πραγματικότητα όμως η τουρκική άρχουσα τάξη κρατάει στα χέρια της ένα δισκοπότηρο με δηλητήριο.

Τον περασμένο Σεπτέμβρη, καθώς ο τουρκικός στρατός ήταν στα πρόθυρα να εισβάλει στη Συρία τα ΜΜΕ ξέσπασαν σε εθνικιστική υστερία, για το πόσο ισχυροί "είμαστε" σε σύγκριση με τη Συρία ενώ διάφοροι στρατηγοί με δηλώσεις τους καυχιόνταν για το ότι ο τουρκικός στρατός μπορεί να διασχίσει τη Συρία μέσα σε μια μέρα. Η Τουρκία, ενισχυμένη απο τη συμμαχία με το Ισραήλ και την Αμερική, απείλησε τη Συρία με πόλεμο αν δεν σταματούσε να "παρέχει καταφύγιο στους τρομοκράτες του ΡΚΚ".

Η απειλή έφερε αποτέλεσμα. Η Συρία απέλασε τον Οτσαλάν που μετά τη Ρωσία κατέληξε στην Ιταλία τον περασμένο Νοέμβρη. Η Άγκυρα εξέπλυσε τότε μια πρωτοφανή διπλωματική εκστρατεία στο εξωτερικό ενώ μέσα στην ίδια τη χώρα προσπάθησε να καλλιεργήσει ένα κύμα εθνικιστικής έξαρσης. Οργανώθηκε μποϊκοτάρισμα ιταλικών προϊόντων, έγιναν επιθέσεις σε χώρους δουλειάς όπου εργάζονταν Κούρδοι ενώ οι φασίστες οργάνωσαν διαδηλώσεις. Ακόμα και αστοί σχολιαστές ανησύχησαν βλέποντας ότι οι φασίστες του Κόμματος Εθνικιστικής Δράσης (ΜΗΡ) θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν αυτό το ζήτημα για στρατολογήσεις μελών.

Η Ιταλία ενώ αρνήθηκε να παραδώσει τον Οτσαλάν στην Τουρκία για να τον κρεμάσουν στο τέλος, κύρια σαν αποτέλεσμα πιέσεων απο τις ΗΠΑ - και ποιος ξέρει τι άλλων σκοτεινών διπλωματικών μανουβρών στα παρασκήνια - ο Οτσαλάν υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την Ιταλία και να συλληφθεί τελικά στην Κένυα.

Το πιο βέβαιο ειναι πως το τουρκικό κράτος δεν θα διστάσει να κρεμάσει τον Οτσαλάν. Για 15 χρόνια τώρα τον κατηγορούσαν για "εσχάτη προδοσία" και σαν δολοφόνο 30,000 ανθρώπων (για την ακρίβεια αυτός ο αριθμός ειναι ο μέχρι σήμερα απολογισμός του πολέμου στο Κουρδιστάν όπου η συντριπτική πλειοψηφία των θυμάτων είναι Κούρδοι!). Γι' αυτό και ειναι δύσκολο τώρα να τον δικάσουν και ν' αθωωθεί. Ακόμα και μια καταδίκη σε ισόβια θα γελοιοποιούσε τους δικούς τους νόμους. Αν τον κρεμάσουν, θα τον μετατρέψουν σε λαϊκό ήρωα κι ένα ισχυρό σύμβολο της κουρδικής αντίστασης. Αν τον χώσουν στη φυλακή ισόβια, θα λειτουργήσει σαν εστία δράσης για τους Κούρδους σ' ένα αδιάκοπο αγώνα για την απελευθέρωση του.

Τη μέρα της σύλληψης του Οτσαλάν ο δείκτης του χρηματιστηρίου της Κωνσταντινούπολης εκτινάχθηκε στα ύψη. Αυτή η αισιοδοξία όμως είναι εφήμερη. Παρόλο που η σύλληψη του Οτσαλάν αναμφίβολα αποτελεί ένα φοβερό πλήγμα ενάντια στο ηθικό των Κούρδων όμως, ως εκεί, τίποτα περισσότερο απο αυτό. Το ΡΚΚ παραμένει μια καλά οργανωμένη οργάνωση με τεράστια λαϊκή υποστήριξη. Τα 12-15 εκατομμύρια Κούρδων παραμένουν, έχοντας τώρα να αντιμετωπίσουν ακόμα πιο έντονα τον εθνικισμό και σοβινισμό. Ειναι ξεκάθαρο όμως ότι ο πόλεμος δεν πρόκειται να σταματήσει επειδή συνέλαβαν έναν. Η Τουρκία θα εξακολουθήσει να ξοδεύει το μισό προϋπολογισμό της χώρας για να διεξάγει αυτό τον πόλεμο, η οικονομία θα συνεχίσει να βρίσκεται στο χείλος της καταστροφής κάτω απο το βάρη του πολυέξοδου αυτού πολέμου, και η αισιοδοξία των φωστήρων του χρηματιστηρίου σύντομα θα εξαφανισθεί.

Επί πλέον, όλη αυτή η ιστορία θα βάλει ακόμα ένα καρφί στο φέρετρο για την προσπάθεια ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε. Όχι γιατί η Ευρώπη νοιάζεται καθόλου για τους Κούρδους.

Η πιο αξιοσημείωτη πτυχή στη στάση της Δύσης απέναντι στους Κούρδους είναι η σιχαμερή υποκρισία της. Όταν ο Σαντάμ σφάζει τους Κούρδους στο Ιράκ είναι ένα πράγμα ενώ όταν το κάνει η Τουρκία είναι ένα εντελώς διαφορετικό πράγμα! Παρόλα αυτά, το τουρκικό κράτος θα συνεχίζει να συμπεριφέρεται με τη γνωστή του κτηνωδία, όπως το να φυλακίσει τους δικηγόρους του Οτσαλάν, να επελαύνει τους Ολλανδούς δικηγόρους που έρχονταν σαν παρατηρητές στη δίκη, να αρνείται στον Οτσαλάν τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα, ενέργειες που δύσκολα γίνονται αποδεκτές ή να μπορούν να δικαιολογούνται ακόμα και απο τους πιο υποκριτές δεξιούς ευρωπαίους πολιτικούς.

Πέραν τούτου, τα ουρλιαχτά της εθνικιστικής ευφορίας δεν μπορούν να διαρκέσουν για πολύ. Είναι οι εκλογές στα μέσα του Απρίλη και όλοι γνωρίζουν προκαταβολικά ότι κανένα κόμμα δεν πρόκειται να πάρει αρκετές έδρες, ώστε να μπορεί να σχηματίσει αυτόνομα κυβέρνηση. Αντί για σταθερότητα οι εκλογές θα οδηγήσουν στην καλύτερη περίπτωση, σε μια ακόμα αδύναμη και ασταθή κυβέρνηση συνασπισμού. Έτσι, πολύ σύντομα η ίδια η πραγματικότητα θα κάνει τους εργάτες να ξαναθυμηθούν την απελπιστική οικονομική κατάσταση, τις ιδιωτικοποιήσεις, την ανεργία, τα χαμηλά μεροκάματα και τις επιθέσεις στις κοινωνικές παροχές. Η ζωή θα δείξει πως το να συλλάβεις έναν άνθρωπο δεν μπορεί να σου προσφέρει ούτε πολιτική σταθερότητα ούτε λύσεις στα οικονομικά προβλήματα.

Την ίδια στιγμή, όμως, η αστυνομία έχει επιβάλει ένα κλίμα τρόμου μέσα στους δρόμους και σ' ολόκληρη τη χώρα. Μόνο στην Ισταμπούλ χιλιάδες Κούρδοι συνελήφθηκαν και ρίχτηκαν στις φυλακές. Η αστυνομία σταματά, ερευνά και συλλαμβάνει οποιονδήποτε με την παραμικρή αφορμή ενώ γίνονται διαρκώς επιδρομές στα γραφεία των νόμιμων αριστερών κομμάτων και οργανώσεων.

Η τουρκική άρχουσα τάξη συμπεριφέρεται με τρομερή αλαζονεία και επιθετικότητα. Σύντομα όμως θα διαπιστώσει ότι η νίκη της ήταν κούφια και η αλαζονεία και τα κοκορέματα της ανυπόστατα.

Κυκλοφορεί απο τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία

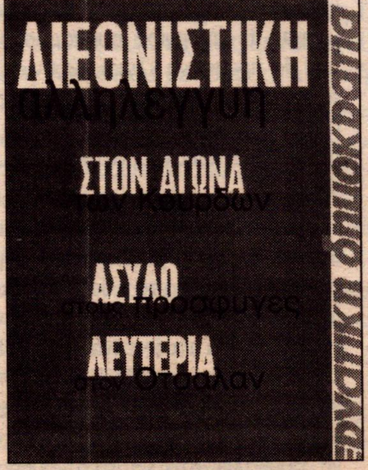

Δεύτερος μήνας απεργίας στ

ΝΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕ

ΠΑΝΑΠΕΡΓΙΑ Τ

Η απεργία στα ξενοδοχεία εξελίσσεται στην πιο σημαντική μάχη που δίνει η εργατική τάξη τις τελευταίες δεκαετίες. Αν ο Λόρδος καταφέρει να περάσει τις απολύσεις και τη καθιέρωση των υπεργολαβιών στα ξενοδοχεία του, θ' ανοίξει ο δρόμος για να γενικευτεί αυτό το φαινόμενο με αποτέλεσμα χιλιάδες εργαζόμενοι, και όχι μόνο στα ξενοδοχεία, να χάσουμε τις δουλειές μας, τα ωφελήματα μας και να αδυνατίσουν τις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις.

Γι αυτό και όλοι οι εργοδότες έχουν συνταχθεί με το Λόρδο, όπως επίσης και η κυβέρνηση που είναι ο πρώτος διδάξας, στην αυθαιρεσία τον αυταρχισμό, την παραβίαση των συλλογικών συμβάσεων και των απειλών για δικαστικά μέτρα ενάντια σε απεργούς. Ήδη προσπαθεί να επιβάλει τις υπεργολαβίες σε μία σειρά δημόσιες και κοινωφελείς υπηρεσίες, όπως τα πλυντήρια των νοσοκομείων, τα φαρμακεία και άλλες υπηρεσίες.

Αποθρασυμένος ο Λόρδος απο αυτή τη στήριξη, σέρνει τους απεργούς στα δικαστήρια προσπαθώντας να τους τρομοκρατήσει και να σπάσει το ηθικό τους. Είναι η πρώτη φορά απο την εποχή της αποικιοκρατίας που σέρνονται μαζικά απεργοί και συνδικαλιστές στα δικαστήρια.

Αυτή η επίθεση δεν πρέπει να περάσει. Η απεργία των ξενοδοχοϋπαλλήλων είναι μια μάχη που αφορά όλους μας. Είναι μια μάχη στην οποία μπορούμε και πρέπει να πάρουμε όλοι μέρος. Είναι μια μάχη που μπορούμε και πρέπει να την κερδίσουμε.

Ένα μήνα μετά την έναρξη της απεργίας ο Λόρδος καταφέρνει ακόμη να λειτουργεί τα δυο ξενοδοχεία με απεργοσπάστες. Αυτό πρέπει να σταματήσει. Χρειάζεται να οργανώσουμε την περιφρούρηση με τέτοιο τρόπο που να μην περνά κανείς μέσα. Χρειάζεται να «ζώσουμε» το ξενοδοχείο με μια ανθρώπινη αλυσίδα απο εκατοντάδες απεργούς με τέτοιο τρόπο που να μην τολμά να πλησιάσει καν απεργοσπάστης, αλλά και κανένας τουρίστας να μην θέλει να μένει σε ξενοδοχείο που βρίσκεται «υπό πολιορκία».

Για να γίνει αυτό χρειάζεται να κηρυχτεί απεργία και σε άλλα ξενοδοχεία, ακόμα και άλλες επιχειρήσεις που οι εργοδότες απειλούν με υπεργολαβίες, όπως για παράδειγμα στις οικοδομές, για να μπορούν οι εργαζόμενοι να πηγαίνουν και να στηρίζουν την περιφρούρηση έξω απο τα ξενοδοχεία του Λόρδου.

Έτσι αντιμετωπίζονται στη πράξη και τα διατάγματα των δικαστηρίων. Ακόμη και αν τολμήσουν να πάρουν κάποιους στα δικαστήρια θα πρέπει να βρουν εκατοντάδες και χιλιάδες διαδηλωτές έξω απο τα δικαστήρια. Την δίκη μπορούμε να την ορίσουμε εμείς απ' έξω με τη μαζικότητα και τη μαχητικότητα μας και όχι οι δικηγόροι στο δικαστήριο. Το δίκαιο είναι με το μέρος μας. Αυτός είναι ο πραγματικός νόμος και όχι τα κόλπα και οι μανούβρες του Λόρδου και των δικηγόρων του. Δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη ότι τα δικαστήρια και οι δικηγόροι απο μόνοι τους θα δικαιώσουν τον αγώνα μας. Αν ρίξουμε μια ματιά στις φυλακές θα δούμε ότι δεν υπάρχει κανείς Λόρδος μέσα, κανένας όμοιος του μεγαλοκαρχαρίας που εγκληματεί σε βάρος εκατοντάδων εργαζομένων απολύοντας τους ρίχνοντας τους στην εξαθλίωση και στερώντας τους το δικαίωμα στη δουλειά, στην ίδια τη ζωή.

Η γενικευμένη επίθεση των αφεντικών χρειάζεται μια ανάλογη απάντηση. Χρειάζεται να καλεστεί άμεσα παναπεργία σε όλα τα ξενοδοχεία και να οργανωθούν, πορείες, συλλαλητήρια, συναυλίες συμπαράστασης.

Όλες σχεδόν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα έχουν εκφράσει τη συμπαράσταση τους στην απεργία. Αυτό είναι μια πολύ θετική εξέλιξη. Δεν πρέπει να μείνουν όμως στα λόγια Θα πρέπει να καλεστούν να δείξουν και έμπρακτα αυτή τη συμπαράσταση, όχι μόνο με κάποια συμβολική εισφορά αλλά και με μέτρα, με απεργίες συμπαράστασης που θα πρέπει να κλιμακωθούν σε μια παγκύπρια γενική απεργία αν οι εργοδότες και η κυβέρνηση συνεχίσουν την αδιάλλακτη και αντεργατική τους στάση.

Αυτή η μάχη πρέπει να κερδιθεί. Μπορούμε να τη μετατρέψουμε εμείς σε παράδειγμα για το τι θα γίνεται κάθε φορά που τα αφεντικά θα επιτίθενται σε ένα κομμάτι της εργατικής τάξης, είτε αυτό ανήκει στο δημόσιο είτε στον ιδιωτικό τομέα. Ο καθένας μας μπορεί και πρέπει να πάρει μέρος σ' αυτή, και να συμβάλει στο να πετύχουμε μια μεγάλη νίκη της εργατικής τάξης.

Απεργοί του Φιλοξενία μοιράζουν φυλλάδια κατα τη δίωρη στάση στη Λευκωσία

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

- Μαζεύοντας υπογραφές συμπαρά

Προτείνοντας το ψήφισμα συμπαρ
στικό όργανο του χώρου δουλειάς μα

- Ζητώντας κουπόνια οικονομικής ε
απεργούς.

- Να τους επισκεφτούμε στο χώρο
απεργιακή τους φρουρά.

- Να ζητήσουμε να έλθει μια αντιπρ
μας και να μαζέψουμε μαζί υπογραφές

- Να ζητήσουμε απο τις συνδικαλιστ
ση για απεργία συμπαράστασης.

Κάθε τι που κάνουμε θα πρέπει να
στα ΜΜΕ για να γίνεται γνωστό.

➽ Να βρούμε ένα δυο συναδέλφου
Συμπαράστασης στους χώρους δουλει
Έτσι όχι μόνο θα είμαστε πιο αποτελ
συστηματική και συνεχή παρέμβαση
τους συναδέλφους.

Οι υποχωρήσεις τρέφου
αδιαλλαξία των αφεντι

Ο Λόρδος κρατά μια σκληρή και αδιάλλακτη στάση απο την αρχή της απεργίας. Την αδιαλλαξία του την τροφοδοτεί η στήριξη απο τους άλλους ξενοδόχους και γενικά όλους τους εργοδότες και τη κυβέρνηση. Πατά όμως και πάνω σε κάτι άλλο. Μια στάση ανοχής και υποχωρητικότητας που έδειξε στο παρελθόν ή ίδια η ηγεσία των συντεχνιών των ξενοδοχοϋπαλλήλων.

Ο ξενοδόχοι για να υπογράψουν τη προηγούμενη συλλογική σύμβαση ζητούσαν να καταργήσουν πολλά απο τα ωφελήματα των εργαζομένων και να αλλάξουν τους όρους εργοδότησης. Απειλούσαν μάλιστα ότι θα εφάρμοζαν μονομερώς τους νέους όρους σε όλα τα ξενοδοχεία. Τελικά δεν κατάφεραν να περάσουν όσα ήθελαν. Μετά απο μια πετυχημένη απεργία τον περασμένο Οχτώβρη, επιλεκτικά σε κάποια μεγάλα ξενοδοχεία, που δεν χρειάστηκε να κρατήσει πάνω απο μια μέρα αναγκάστηκαν να υπογράψουν τη σύμβαση. Παρ' όλα αυτά οι ηγεσίες των συντεχνιών ακολουθώντας την λογική που λεει να βρούμε την «χρυσή τομή», να βρούμε το «κοινό έδαφος» για να αποφύγουμε τα χειρότερα, δέχτηκαν να κάνουν και αυτές ουσιαστικές παραχωρήσεις στους ξενοδόχους.

Δέχτηκαν τη 4ετή συλλογική σύμβαση, την καθιέρωση του θεσμού των εποχιακών και αυτών που εργάζονται πάρτ-τάϊμ. Δέχτηκαν το ευέλικτο ωράριο, την μείωση της αποζημίωσης των αργιών, την παγιοποίηση των μισθών πρόσληψης. Άφησαν να περάσουν απολύσεις για μείωση του προσωπικού και ιδιαίτερα παλιών και «υψηλόμισθων» υπαλλήλων.

Αυτή η λογική των υποχωρήσεων δεν απέτρεψε τα χειρότερα, και τελικά δεν έσωσε τις δουλειές των ξενοδοχοϋπαλλήλων. Αντίθετα άνοιξε την όρεξη των ξενοδόχων και του Λόρδου, και φτάσαμε στις απολύσεις.

Πολλοί εργαζόμενοι ήταν αντίθετοι στην υπογραφή της τελευταίας συλλογικής σύμβασης. Παρά το ότι δεν συγκαλέστηκαν Γενικές Συνελεύσεις για να εγκρίνουν ή να απορρίψουν την κατ' αρχήν συμφωνία, η αντίθεση ενός μεγάλου κομματιού φάνηκε αφού στις συνελεύσεις των αντιπροσώπων το 30% περίπου την απέρριψε.

Πολλοί εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία θεωρούν ότι αυτή η στάση της ηγεσίες των συντεχνιών οδήγησε στην σημερινή σκληρή και αδιάλλακτη στάση του Λόρδου και των όμοιων του. Γι' αυτό θεωρούν ότι αύτη η υποχώρηση, που κακώς έγινε, ήταν και η τελευταία γραμμή και ότι δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια για υποχωρήσεις.

Ξέρουν πολύ καλά το τι θα ακολουθήσει αν οι ηγεσίες των συντεχνιών δεχτούν να κάνουν υποχωρήσεις και ο Λόρδος περάσει τις απολύσεις και τις υπεργολαβίες, έστω και σε ένα βαθμό. Ξέρουν ότι ο Λόρδος σήμερα λειτουργεί σαν ο πολιορκητικός κριός όλων των ξενοδόχων και όλων των εργοδοτών για να σπάσουν την αντίσταση τους και να βάλουν χέρι στις καταχτήσεις της εργατικής τάξης. Γι' αυτό και σήμερα δείχνουν μία φανταστική αγωνιστική

τα ξενοδοχεία του Λόρδου

ΕΡΓΟΥΣ

ΩΡΑ

Την Καθαρή Δευτέρα έξω απο τα ξενοδοχεία που απεργούν

ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ

στασης

άστασης για έγκριση απο το συνδικαλι-
ς ή τη Γενική Συνέλευση.

σχυσης και μαζεύοντας λεφτά για τους

της απεργίας και να ενισχύσουμε την

σωπία των απεργών στο χώρο δουλειάς
και οικονομική ενίσχυση για την απεργία.

ικές μας οργανώσεις να πάρουν απόφα-

το ανακοινώνουμε στους απεργούς και

ς μας και να οργανώσουμε Επιτροπές
ις μας για να προωθήσουμε τα πιο πάνω.
σματικοί αλλά θα μπορούμε να έχουμε
πέρ της απεργίας και να ενημερώνουμε

ν την ικών

διάθεση και θέλουν να κρατήσουν τον αγώνα μέχρι την νίκη, μέχρι να επαναπροσληφθούν όλοι οι απολυμένοι συνάδελφοι τους.

Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι αποτελούν σήμερα ένα απο τα πιο μαζικά και δυνατά κομμάτια της εργατικής τάξης στον ιδιωτικό τομέα, (ειναι οργανωμένοι πάνω απο 15.000 στις συντεχνίες). Αν ο Λόρδος κερδίσει θ' ανοίξει ο δρόμος για να τσακίσουν μία απο τις πιο μαζικές και δυνατές συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων.

Για την απεργία και γενικά την κατάσταση που υπάρχει σήμερα στα ξενοδοχεία μιλήσαμε με ένα ζευγάρι ξενοδοχοϋπαλλήλων, τον Πανίκο και την Έλενα. Ο Πανίκος δουλεύει στο Χίλτον και η Έλενα στο Φιλοξενία. Είναι και οι δύο μέλη των τοπικών επιτροπών στη δουλειά τους και στο Δ.Σ. των ξενοδοχοϋπαλλήλων της ΠΕΟ.

Ε.Δ. Δουλεύεται και οι δύο σε χώρους που αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο απολύσεων. Θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν το Χίλτον και να κλείσουν το Φιλοξενία. Πως βλέπετε την απεργία στη Λάρνακα;

Π: Είναι πολύ σημαντική απεργία. Αν περάσουν οι υπεργολαβίες και οι απολύσεις στα ξενοδοχεία του Λόρδου, τότε θα ακολουθήσουν και οι υπόλοιποι ξενοδόχοι, ακόμη και άλλοι εργοδότες σε άλλους χώρους. Στο Χίλτον δυστυχώς έχουν εφαρμόσει ήδη τις υπεργολαβίες και έχουν δώσει το τμήμα του λογιστηρίου σε εξωτερική εταιρεία και απέλυσαν το προσωπικό που δούλευε σε αυτό.

Ε.Δ. Έγινε δεχτό αυτό το πράγμα απο τις συντεχνίες;

Π: Αρχικά δεν έγινε αποδεχτό γιατί προβλέψαμε ότι θα επεκταθεί και σε άλλα τμήματα και ξενοδοχεία. Η ηγεσία της συντεχνίας όμως άφησε το θέμα πάνω στους ίδιους τους απολυμένους οι οποίοι δέχτηκαν τελικά τις αποζημιώσεις και έφυγαν. Άλλοι γιατί ήθελαν να φύγουν, άλλοι γιατί δεν είχαν επιλογή ή λόγω πιέσεων.

Ε.Δ. Αυτές οι υποχωρήσεις όμως δεν ενθαρρύνουν τους εργοδότες να ζητούν και άλλα;

Π: Στους ξενοδοχοϋπαλλήλους η οργανωμένη επίθεση απο τους εργοδότες και οι υποχωρήσεις άρχισαν απο το '91, με το πόλεμο στο Κόλπο. Τότε με πρόσχημα την υποτιθέμενη μείωση που είχαν τα ξενοδοχεία μας κατέβηκαν οι ξενοδόχοι με ένα κατάλογο απο 13 σημεία που ζητούσαν κατάργηση ωφελημάτων και κεκτημένων. Δεν πέρασαν όμως αυτά απο τις Γενικές Συνελεύσεις των ξενοδοχοϋπαλλήλων. Δεχτήκαμε μόνο την άδεια άνευ απολαβών.

Στη τελευταία σύμβαση οι ξενοδόχοι έθεσαν μια σειρά απο αντιαιτήματα. Εμείς αποφασίσαμε να μην υποβάλουμε νέα αιτήματα παρά μόνο μια αύξηση του 1-2% φτάνει να δεσμεύονταν να εφαρμόζουν τις συμβάσεις γιατί συνέχεια τις παραβιάζουν. Κάναμε μια πετυχημένη απεργία τον περασμένο Οχτώβρη επιλεκτικά σε κάποια μεγάλα ξενοδοχεία, που είχε 100% συμμετοχή και μέχρι το μεσημέρι οι ξενοδόχοι ζήτησαν διάλογο και στις 10 το βράδυ έκλεισε η απεργία. Δυστυχώς όμως η συμφωνία που έγινε με την ηγεσία των συντεχνιών είχε πολλές υποχωρήσεις και μας κάλεσαν να την εγκρίνουμε. Παρ' όλα αυτά περισσότεροι απο το 20% καταψηφίσαμε την συμφωνία. Γι αυτό είναι θυμωμένος αρκετός κόσμος σήμερα, γιατί του πέρασαν μια συμφωνία που δεν την ήθελε. Πολλοί σήμερα είναι θυμωμένοι και με τις συντεχνίες και αντιδρούν.

Ε.Δ. Στη δίωρη στάση πάντως και το Χίλτον και το Φιλοξενία, δεν ξέρω αν έγινε το ίδιο και σε άλλα ξενοδοχεία, ο κόσμος που βγήκε έξω ήταν μαχητικός και μοίραζε φυλλάδια στα αυτοκίνητα και τους περαστικούς. Ήταν μια πολύ καλή ενέργεια, που έγινε με πολύ ενθουσιασμό. Ιδιαίτερα στο Φιλοξενία.

Ε: Στο Φιλοξενία βγήκαμε όλοι έξω και κατεβήκαμε στα φώτα της Τεχνικής Σχολής και μοιράζαμε τα φυλλάδια. Είμαστε αγανακτισμένοι με αυτό που γίνεται στα ξενοδοχεία του Λόρδου αλλά και για την κοροϊδία που μας κάνουν με το Φιλοξενία. Τη μια μας λένε θα το κλείσουν, την άλλη θα το κάνουν Υπουργείο Άμυνας, την άλλη ότι θα το ανακαινίσουν.

Πριν ενάμισι χρόνο το Φιλοξενία έβγαζε αρκετά κέρδη παρά το ότι έχουν πάνω απο δέκα χρόνια να κάνουν οποιαδήποτε ανακαίνιση. Κατατάσσονταν τρίτο μετά το Χίλτον και το Φόρουμ σε εκτίμηση. Πως έφτασε σήμερα να κάνει ζημιά; Ξόδεψαν σχεδόν μισό εκατομμύριο λίρες για να κάνουν σχέδια και μελέτες για ανακαίνιση του και τίποτα δεν έκαναν. Μάς έλεγαν, μην κάνετε κρατήσεις γιατί σε τρεις μήνες θα κλείσει. Στους τρεις μήνες μας έλεγαν σε δυο μήνες θα κλείσει και μην κάνετε κρατήσεις. Κρατήσεις δεν είχαμε γιατί υποτίθεται θα έκλεινε και όταν δεν έκλεινε, πάλι μας έλεγαν μην κάνετε κρατήσεις. Έτσι κατάντησαν το Φιλοξενία στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα.

Ε.Δ. Τι νομίζεις ότι πρέπει να γίνει;

Ε: Την επόμενη φορά που οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες θα κάνουν πορεία έξω απο το προεδρικό πρέπει να πάμε και εμείς μαζί τους. Έχουμε το ίδιο πρόβλημα και πρέπει να συναντηθούμε για να συνεννοηθούμε να κάνουμε κοινές κινητοποιήσεις. Χρειάζεται να πάρουμε μέτρα. Δεν μπορεί να συνεχίζεται αυτή η κοροϊδία. Στο Φιλοξενία είμαστε όλοι αποφασισμένοι να παλέψουμε μέχρι το τέλος.

Ε.Δ. Δεν βλέπετε σύνδεση σας με την απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου;

Ε: Σίγουρα, γι αυτό και συμμετείχαμε έτσι μαζικά. Αν νικήσει αυτή η απεργία θα δημιουργηθεί ένα καλό κλίμα για όλους τους ξενοδοχοϋπαλλήλους και ιδιαίτερα για μας και όλα τα ξενοδοχεία που αντιμετωπίζουμε προβλήματα.

Π: Αν χαθεί αυτή η απεργία θα είναι μεγάλη ήττα. Θα είναι μεγάλο χτύπημα και για το κύρος των συντεχνιών και για τα εργατικά κεκτημένα όλων των εργαζομένων.

Ε.Δ. Τι νομίζεται ότι πρέπει να γίνει για να κερδιθεί αυτή η απεργία.

Π: Χρειάζεται οπωσδήποτε να παρθούν και άλλα μέτρα, πιό δυναμικά. Χρειάζεται να κηρυχτεί απεργία σε όλα τα ξενοδοχεία. Αρχίσαμε να μπαίνουμε στην τουριστική περίοδο και μια παναπεργία έστω και για 24 ώρες θα τους πονέσει πολύ. Χρειάζεται ακόμη να οργανωθεί η συμπαράσταση, να γίνουν παγκύπριοι έρανοι. Η πρωτοβουλία σας για τη δημιουργία επιτροπών - ομάδων συμπαράστασης είναι πολύ καλή. Εμείς ήδη στο Χίλτον έχουμε κάτι τέτοιο. Έχουμε χωριστεί σε ομάδες και πάμε στους απεργούς. Πήγαμε οχτώ άτομα στη δίκη.

Απο την εκδήλωση συμπαράστασης που οργάνωσε η Εργατική Δημοκρατία. Συμμετείχε ο Αντρέας Τραχανάς, επαρχιακός γραμ. Λάρνακας της συντεχνίας ξενοδοχοϋπαλλήλων της ΠΕΟ και του Δημήτρη Αντωνίου μέλους τη τοπικής επιτροπής των απεργών.

Στο χώρο της απεργίας όπως ανέφερε ο Α. Τραχανας, εξελίσσονται συγκινητικές εικόνες με κάποιο εργαζόμενο που πέρασε και άφησε στους απεργούς τον κουμπαρά του με 106 λίρες μέσα. Αυτές είναι εικόνες που θυμίζουν στους πιο παλιούς τους αγώνες του 1948, όπου οι εργαζόμενοι πρόσφεραν στο απεργιακό αγώνα τα δακτυλίδια τους και είδη πρώτης ανάγκης για τους απεργούς και τις οικογένειες τους.

Ο Δημήτρης Αντωνίου τόνισε: « *Τα δικαστικά διατάγματα δεν μας τρομάζουν, είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε μέχρι την τελική δικαίωση. Ο αγώνας μας είναι αγώνας ολόκληρης της εργατικής τάξης και ολόκληρη η εργατική τάξη στέκει στο πλευρό μας*»

«*Χρειάζεται κλιμάκωση με παναπεργία σε όλα τα ξενοδοχεία και οργάνωση της συμπαράστασης σε παγκύπρια κλίμακα.*» υπογράμισε ο Νίκος Αγιομαμίτης εκ μέρους της Εργατικής Δημοκρατίας.

Μαζεύτηκαν και 144 λίρες για ενίσχυση του ταμείου των απεργών.

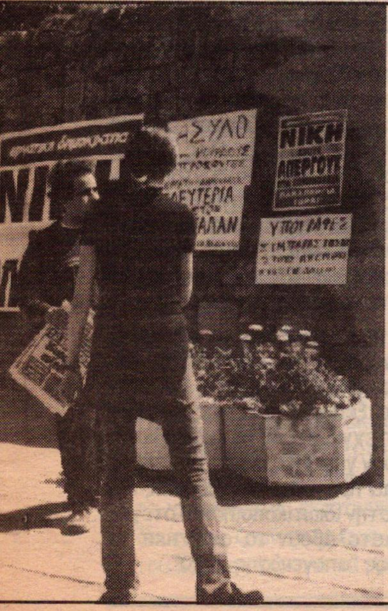

Η δράση της Εργατικής Δημοκρατίας

Η Εργατική Δημοκρατία ήταν απο την πρώτη στιγμή στο πλευρό των απεργών. Κυκλοφορήσαμε ψήφισμα συμπαράστασης εκεί όπου διακινούμε την εφημερίδα και στους χώρους δουλειάς και μέσα σε ελάχιστο χρόνο μαζέψαμε εκατοντάδες υπογραφές συμπαράστασης.

Κυκλοφορήσαμε ενημερωτικό φυλλάδιο με κάλεσμα συμπαράστασης στους απεργούς. Οργανώσαμε επισκέψεις στο χώρο της απεργίας. Βγάλαμε αφίσα με σύνθημα «Νίκη στους απεργούς - Παναπεργία Τώρα» και την κολλήσαμε στη Λάρνακα και την Λευκωσία και σε χώρους δουλειάς. Μοιράσαμε φυλλάδιο με κάλεσμα για να περάσουμε την Καθαρή Δευτέρα μαζί με τους απεργούς έξω απο τα ξενοδοχεία του Λόρδου.

Οργανώσαμε εκδήλωση συμπαράστασης με τη συμμετοχή εκπροσώπου της ηγεσία της συντεχνίας των ξενοδοχοϋπαλλήλων και εκπροσώπου των απεργών. Πήραμε την πρωτοβουλία για να στήσουμε επιτροπές συμπαράστασης στην απεργία σε χώρους δουλειάς. Κάποιες ήδη μάζεψαν λεφτά και επισκέφτηκαν τους απεργούς.

Όλα αυτά τα κάνουμε όχι μόνο γιατί θέλουμε να νικήσει αυτή η απεργία, γιατί θέλουμε να κερδίσουν οι εργαζόμενοι, αλλά γιατί είμαστε σοσιαλιστές και πιστεύουμε πως κάθε απεργία, κάθε κινητοποίηση των ιδίων των εργαζομένων, ανεβάζει την ταξική συνείδηση τους και τους δείχνει την αναγκαιότητα της εργατικής επανάστασης και της σοσιαλιστικής αλλαγής της κοινωνίας.

ΔΑΣΙΚΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ

Απεργία μέχρι την νίκη

Με πορεία προς το προεδρικό οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες, διαδήλωσαν την αντίθεση τους στην πρόθεση της κυβέρνησης να ξεπουλήσει την εταιρεία σε ιδιώτες. Είναι η τρίτη τους κινητοποίηση στη σειρά και δηλώνουν την αποφασιστικότητα τους να κλιμακώσουν τον αγώνα, αν η κυβέρνηση δεν αλλάξει την θέση της.

Οι Δασικές Βιομηχανίες είναι σήμερα μια κερδοφόρα επιχείρηση. Από το 1993 μέχρι το 1998 πραγματοποιούν κέρδη πέραν του μισού εκατομμυρίου κάθε χρόνο. Αντί όμως η κυβέρνηση να στηρίξει την εταιρεία θέλει να την ξεπουλήσει σε ιδιώτες. Τα πρώτα χρόνια της εταιρείας όταν το κόστος της αρχικής επένδυσης για να στηθεί ένα τόσο μεγάλο εργοστάσιο για την επεξεργασία της ξυλείας όπως είναι οι Δασικές Βιομηχανίες, ήταν πολύ μεγάλο το κράτος σήκωσε το βάρος αυτής της επένδυσης. Κανένας ιδιώτης δεν τολμούσε να αναλάβει αυτό το κόστος. Τώρα που η εταιρεία βγάζει κέρδη η κυβέρνηση θέλει να τα δωρίσει στους ιδιώτες.

Σήμερα η κυβέρνηση κατέχει το 51% του μετοχικού κεφαλαίου της εταιρείας και έχει δηλώσει την πρόθεση της να πουλήσει μέρος των μετοχών της σε ιδιώτες. Αυτή η πολιτική δεν αφορά μόνο τις Δασικές Βιομηχανίες αλλά είναι μέρος της γενικότερης πολιτικής της κυβέρνησης για αποκρατικοποιήσεις. Τα ίδια θέλει να εφαρμόσει στο Φιλοξενία, στο Χίλτον, στις Κυπριακές Αερογραμμές, στην ΑΤΗΚ, στην ΑΗΚ και στα νοσοκομεία.

Τους μόνους που έχει να εξυπηρετήσει αυτή η πολιτική είναι τα μεγάλα συμφέροντα του ιδιωτικού κεφαλαίου. Οι αποκρατικοποιήσεις είναι ένα μεγάλο δώρο από την κυβέρνηση στους διάφορους μεγαλοεπιχειρηματίες που θέλουν να βάλουν χέρι στα κέρδη των ημικρατικών οργανισμών. Για τους εργαζόμενους θα σημαίνουν απολύσεις και χτυπήματα στους μισθούς και τα δικαιώματα τους.

Γι' αυτό πολύ σωστά και οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες έχουν ξεκινήσει τον αγώνα τους με κεντρικό σύνθημα «όχι στο ξεπούλημα των Δασικών Βιομηχανιών στο ιδιωτικό κεφάλαιο». Οι πορείες όμως στο προεδρικό και την βουλή από μόνες τους δεν είναι αρκετές. Αυτή η κυβέρνηση όπως έχει δείξει το παράδειγμα των λιμανιών και των μαρίνων δεν πρόκειται να κάνει πίσω εκτός κι' αν οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους την αναγκάσουν.

Οι πορείες στο προεδρικό και την βουλή είναι καλές γιατί ενημερώνουν, ευαισθητοποιούν το κόσμο για το πρόβλημα, η πίεση όμως που βάζουν πάνω στην κυβέρνηση είναι περιορισμένη. Χρειάζεται οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες να δυναμώσουν τον αγώνα τους ώστε η κυβέρνηση να νιώσει πραγματικά το κόστος αν επιμένει στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Χρειάζεται να κλιμακώσουν τον αγώνα τους με απεργία διαρκείας και αν χρειαστεί να προχωρήσουν ακόμη και σε κατάληψη του εργοστασίου.

Χρειάζεται ακόμα να συντονίσουν τον αγώνα τους με όλους τους άλλους εργαζόμενους που απειλούνται σήμερα από την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Ένα κοινό μέτωπο των εργαζομένων στις Δασικές, στο Χίλτον, το Φιλοξενία, στα λιμάνια στα Αεροδρόμια, στην ΑΤΗΚ, στα νοσοκομεία και άλλους παρόμοιους χώρους, είναι η καλύτερη απάντηση που μπορεί να δώσει σήμερα το εργατικό κίνημα ενάντια στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΕΣ

Χρειάζεται κλιμάκωση με επ' άριστον απεργια

Στις 4 Μάρτη οι 75 τηλεφωνητές του Δημόσιου κατέβηκαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία δηλώνοντας αποφασισμένοι να προχωρήσουν σε έπ' αόριστο απεργία αν μέσα σε 2 βδομάδες δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα τους.

Οι τηλεφωνητές αναγκάζονται για πολλοστή φορά τα τελευταία 3 χρόνια να κινητοποιηθούν για να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματα τους και κάθε φορά η κυβέρνηση τους δίνει ψεύτικες υποσχέσεις ότι θα μελετήσει δήθεν τα αιτήματα τους.

Τα αιτήματα των τηλεφωνητών που χρονολογούνται απο το 1988 αφορούν την μισθολογική αναβάθμιση απο τις κλίμακες Α1-2-5 που είναι σήμερα στις κλίμακες Α2-5-7 και επίσης την πρόσληψη προσωπικού για στελέχωση των τηλεφωνικών κέντρων των νοσοκομείων.

Ο υπ. Οικονομικών Χριστοδούλου, με εισόδημα απο μισθό και συντάξεις μερικών χιλιάδων λιρών το μήνα, είχε το θράσος να δηλώσει ότι οι τηλεφωνητές που παίρνουν δήθεν £1000/μήνα είναι αδικαιολόγητοι.

Η αλήθεια είναι άλλη. Οι τηλεφωνητές όχι μόνο εργάζονται με εξευτελιστικούς μισθούς αλλά αντιμετωπίζουν καθημερινά ένα τεράστιο φόρτο εργασίας. Ένας τηλεφωνητής με 10ετή υπηρεσία και χωρίς υπερωρίες παίρνει στο σπίτι 400 λίρες/ μήνα. Επί πλέον, στην πλειοψηφία τους οι τηλεφωνητές στα νοσοκομεία λόγω της έλλειψης προσωπικού αναγκάζονται να δουλεύουν υπερωρίες με αποτέλεσμα να περνάει βδομάδα χωρίς να έχουν ούτε 1 μέρα ρεπό.

Το πρόβλημα της έλλειψης προσωπικού έγινε μεγαλύτερο απο το 1995 όταν η κυβέρνηση κατάργησε 16 θέσεις τηλεφωνητών. Έτσι, ενώ υπάρχουν 15 άνεργοι διπλωματούχοι τηλεφωνητές που έχουν άμεση ανάγκη απο δουλειά, η κυβέρνηση αντί να τους προσλάβει προχωρεί στην κατάργηση τηλεφωνικών κέντρων σε υπηρεσίες του δημοσίου, όπως έκανε με το Τμήμα Υδάτων στην Πάφο και το Κεντρικό Κτηματολόγιο Λευκωσίας, στέλνοντας τους τηλεφωνητές μετάθεση στα νοσοκομεία.

Η τελευταία διαβούλευση της ΠΑΣΥΔΥ έγινε τον Γενάρη με τον υπ. Οικονομικών ο οποίος αρνήθηκε επίμονα να ικανοποιήσει τα αιτήματα των τηλεφωνητών. Στην πραγματικότητα η ΠΑΣΥΔΥ αλλά και η ηγεσία του κλάδου των τηλεφωνητών έχει εξαντλήσει κάθε διάλογο με την κυβέρνηση. Κάθε φορά μετά απο μια κινητοποίηση οι τηλεφωνητές έδιναν νέα πίστωση χρόνου στην κυβέρνηση για να ικανοποιήσει τα αιτήματα τους, όμως χωρίς αποτέλεσμα.

Γι' αυτό και οι τηλεφωνητές έχουν κάθε λόγο να είναι αγανακτισμένοι με τη στάση της κυβέρνησης και των "αρμοδίων". Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση δεν καταλαβαίνει απο δίκαιο, ιδιαίτερα αν αυτό αφορά τους εργαζόμενους. Η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει είναι αυτή των δυναμικών κινητοποιήσεων. Αυτήν πρέπει

να μιλήσουν απο δω και μπρος οι τηλεφωνητές.

Η νέα πίστωση χρόνου που έδωσαν στην κυβέρνηση με υπόμνημα τους οι τηλεφωνητές που πορεύθηκαν στο προεδρικό πρέπει να ειναι και η τελευταία. Αυτο που χρειάζεται τώρα ειναι η κλιμάκωση του αγώνα τους. Το επόμενο βήμα πρέπει να ειναι η οργάνωση απεργίας διαρκείας και να ζητήσουν την συμπαράσταση και την στήριξη όλων των εργαζομένων στο δημόσιο. Μόνο έτσι μπορούν να αναγκάσουν την κυβέρνηση και τον Χριστοδούλου να ικανοποιήσει τα αιτήματα τους.

Φαίδων Βασιλειάδης

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Ν' απογειωθεί ο αγώνας

Στην προσπάθεια της να προλειάνει το έδαφος για την ιδιωτικοποίηση της εταιρίας, η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών στρέφεται ενάντια στους όρους εργασίας των εργαζομένων και αρνείται να δώσει ακόμη και πενιχρές μισθολογικές αυξήσεις στους εργαζόμενους - 2,5% αύξηση φέτος και 2% τον επόμενο χρόνο.

Για να κάνουν το ξεπούλημα της εταιρίας ακόμα πιο ελκυστικό στους μεγαλοκαρχαρίες θέλουν να μειώσουν τα κόστα της εταιρίας σε βάρος των εργαζομένων.

Και όμως: Ο Διευθυντής των ΚΑ εισπράττει 38.000 λίρες τον χρόνο ενώ ο Β. Διευθυντής 32.000 λίρες. Εκατομμύρια λίρες σφύριξαν σε ατασθαλίες και "κακοδιαχείριση". Ο πρώην διευθυντής των ΚΑ, Ευδόκιος Σάββα, άρπαξε £300,000 και κατέφυγε στο εξωτερικό. Εκατομμύρια λίρες σπαταλήθηκαν για την αγορά Airbus που τελικά σήμερα διαπιστώνουν ότι οι ανάγκες είναι διαφορετικές ενώ οι "εμπειρογνώμονες" που "εκπόνησαν" το "στρατηγικό σχέδιο" πήραν 300,000 λίρες. Να ποιοι ειναι η πραγματικοί χαραμοφάηδες!

Για τα προβλήματα στις ΚΑ δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι αλλά το Διοικητικό Συμβούλιο - στην πλειοψηφία τους επώνυμοι επιχειρηματίες - που διεκδικούν θέση στο μεγάλο φαγοπότι των ιδιωτικοποιήσεων.

Η διεύθυνση των ΚΑ έχει το θράσος να απαιτεί όπως οι νέες συλλογικές συμβάσεις συζητηθούν στα πλαίσια του "στρατηγικού σχεδίου" για ιδιωτικοποίηση των Κ.Α.

Όταν στα τέλη του περασμένου Γενάρη 2,500 εργαζόμενοι στις ΚΑ κατέβηκαν σε 4ωρη στάση εργασίας διεκδικώντας τις αυξήσεις για 1995-97 για πρώτη φορά υπήρξε ενότητα και δράση ανάμεσα σε τρεις απο τις πέντε συντεχνίες των εργαζόμενων (ΣΥΝΥΚΑ, ΑΣΥΣΕΚΑ, ΣΗΔΗΚΕΚ) Η συντεχνία των πιλότων ΠΑΣΥΠΙ έδειξε ότι θα υποστήριζε την στάση αν μαζί με τις αυξήσεις έμπαινε και το αίτημα της ανέλιξης των πιλότων. Οι εργοδότες έβλεπαν ολοζώντανα μπροστά τους το ενδεχόμενο μιας συντριπτικής τους ήττας.

Και όμως για άλλη μια φορά η ηγεσία των συντεχνιών και κύρια της ΣΥΝΥΚΑ ακολούθησαν την τακτική των υποχωρήσεων και την πολιτική της προσαρμογής στις απαιτήσεις της εταιρείας.

Μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας συναντήθηκαν με τον Κληρίδη όπου συμφώνησαν ν' αρχίσει "εποικοδομητικός" διάλογος με την εταιρεία εφ' όλης της ύλης (στρατηγικό σχέδιο, ανανέωση της συλλογικής σύμβασης και αιτήματα των εργαζομένων). Μάλιστα η ηγεσία της ΣΥΝΥΚΑ φαίνεται να δεσμεύτηκε να μην προχωρήσει σε απεργιακά μέτρα. Σήμερα οι ηγεσίες των 5 συντεχνιών χρησιμοποιούν σαν "δικαιολογητικό" για την απροθυμία τους να πάρουν δυναμικά μέτρα την έλλειψη "βούλησης" απο τις άλλες ηγεσίες. Ωστόσο, όλες ανεξαιρέτως οι συντεχνίες κάθονται στον "διάλογο" για το "στρατηγικό σχέδιο". Αυτό σημαίνει ένα και μόνο: Διαπραγματεύονται τους όρους του ξεπουλήματος των ΚΑ, των απολύσεων και του παγώματος των μισθών.

Αυτό που χρειάζεται να κάνουν οι αεροσυνοδοί, οι πιλότοι, οι μηχανικοί, γενικά οι εργαζόμενοι στις ΚΑ ενάντια στα ξεπουλήματα της ηγεσίας των συντεχνιών ειναι να κινηθούν για να κτίσουν γέφυρες ενότητας απο τα κάτω, για πραγματικές αυξήσεις και κόντρα στην ιδιωτικοποίηση. Τότε μόνο θα καταλάβουν τα αφεντικά το νόημα της "απογειώσης 2000".

Εθνικό σχέδιο Υγείας

Δωρεάν περίθαλψη γιά όλους

Στις 25 Φεβράρη, τη μέρα που κατατέθηκε στη Βουλή το νομοσχέδιο για το Εθνικό Σχέδιο Υγείας (ΕΣΥ), οι δημόσιοι υπάλληλοι μέλη της ΠΑΣΥΔΥ, τα μέλη της ΠΟΕΔ, ΟΕΛΜΕΚ, ΟΛΤΕΤ, ΟΕΔΕ και Συνδέσμου Αστυνομίας πραγματοποίησαν δίωρη προειδοποιητική στάση εργασίας.

Οι αντιδράσεις των εργαζομένων στο Δημόσιο Τομέα για το ΕΣΥ είναι απόλυτα δικαιολογημένες γιατί είναι αυτοί που θα επηρεαστούν περισσότερο.

Το κεκτημένο δικαίωμα για δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη 30,000 κρατικών υπαλλήλων καταργείται. Εκτός από την μηνιαία αποκοπή του 2,5% από το μισθό, θα πληρώνουν επιπλέον και για κάθε επίσκεψη στο γιατρό καθώς και για κάθε φάρμακο που θα τους χορηγείται. Με το ΕΣΥ καταργείται πλέον η δωρεάν νοσηλεία τους στα νοσοκομεία αφού θα καταβάλλονται νοσήλια μέχρι και πενήντα λίρες το βράδυ.

Το νομοσχέδιο για αύξηση των νοσηλειών ετοιμάζεται και θα κατατεθεί και αυτό στη Βουλή τέλος του Μάρτη.

Ήδη, εδώ και μερικά χρόνια, το χαρτί του κοινοτάρχη που εξασφάλιζε δωρεάν πρωτοβάθμια περίθαλψη στα χαμηλά στρώματα (χαμηλόμισθους εργαζόμενους, συνταξιούχους, άπορους) και τους ανασφάλιστους έχει ουσιαστικά κοπεί. Επίσης οι ασθενείς χρεώνονται 10% της τιμής των φαρμάκων.

Η συμμετοχή στο ΕΣΥ θα ειναι υποχρεωτική. Από τον μισθό κάθε εργαζόμενου - στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα - θα αποκόπτεται ποσοστό 2% για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Μήπως όμως η οικονομική μας συνεισφορά στο ΕΣΥ θα μας αποζημιώνει με μια πλήρη και αναβαθμισμένη ιατρική κάλυψη; Αναμφίβολα όχι!

Σύμφωνα με το ΕΣΥ ο ασθενής, απο οποιοδήποτε αρρώστια πάσχει, δεν δικαιούται να καταφύγει απευθείας σε γιατρό της ανάλογης ειδικότητας, ακόμα και στις περιπτώσεις που ειναι φανερό ότι χρειάζεται μια εξειδικευμένη φροντίδα (καρδιοπαθείς, βρέφη, έγκυες). Αρχικά πρέπει να επισκεφτεί τον οικογενειακό του γιατρό (γενικό παθολόγο), που θα αποφασίσει αν χρειάζεται και σε ποιο στάδιο τον ειδικό γιατρό. Αυτό θα σημαίνει χάσιμο χρόνου, πολλές φορές καθοριστική για τη υγεία του ασθενούς, ταλαιπωρία και άγχος.

Πάνω απ' όλα όμως σημαίνει υποβάθμιση της ιατροφαρμακευτικής φροντίδας. Τώρα ο ασθενής, όπως οι έγκυες παρακολουθούνται απο ειδικούς γιατρούς σ' όλα τα στάδια της εγκυμοσύνης. Με το νέο σχέδιο η ιατρική φροντίδα, σε κάποιο βαθμό, θα γίνεται απο τους γενικούς γιατρούς, που οι γνώσεις τους θα ειναι ανεπαρκείς για τη καρδιολογία, δερματολογία, παιδιατρική κλπ.

Τα θύματα αυτού του σχεδίου είναι οι εργαζόμενοι που θα είναι αναγκασμένοι να καταφεύγουν στις υπηρεσίες του ΕΣΥ ενώ ο Σολωμής και όλο του το σινάφι, οι αστοί, θα αγοράζουν όποια ιατρική υπηρεσία έχουν ανάγκη, είτε στις πολυκλινικές της Κύπρου ή του εξωτερικού.

Το Σχέδιο Υγείας έμμεσα αποτελεί ιδιωτικοποίηση των κρατικών νοσοκομείων αφού θα μετατραπούν σε ανώνυμες εταιρείες που θα λειτουργούν με βάση ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, δηλ. το κέρδος. Αυτό σημαίνει το θα καταστήσουμε "βιώσιμα" τα νοσοκομεία, που μας κοπανάει ο Σολωμής.

Ήδη αυτή η διαδικασία άρχισε και με την απόφαση του υπουργείου να αναθέσει την υπηρεσία των πλυντηρίων σε υπεργολαβία.

Όπως και στην περίπτωση των ημικρατικών οργανισμών η ανάγκη δήθεν "εκσυγχρονισμού και της αναβάθμισης" γίνεται ο δούρειος ίππος για το ξήλωμα των κοινωνικών υπηρεσιών και την καταπάτηση των κεκτημένων των εργαζομένων σ' αυτές.

Γι' αυτό έχουν απόλυτο δίκιο οι 4500 εργαζόμενοι και η συνδικαλιστική τους οργάνωση που ανησυχούν τόσο για τους όρους απασχόλησης, τις απολαβές αλλά και τις ίδιες τις θέσεις εργασίας τους. Καμία εμπιστοσύνη και πίστη στις υποσχέσεις του Σολωμή και της κυβέρνησης ότι θα διασφαλιστούν τα πιο πάνω ακόμα και αν περιλαμβάνονται στις πρόνοιες του νομοσχεδίου. Αυτή η πρόνοια είναι για να υπερπηδήσει το σκόπελο της εργατικής αντίστασης.

Εκείνο που χρειαζόμαστε δεν είναι ένα Σχέδιο Υγείας που θα παίρνει πίσω έστω και το περιορισμένο δικαίωμα στην δωρεάν υγεία και θα φορτώνει το κόστος στους ίδιους τους ασθενείς. Πρέπει να παλέψουμε για

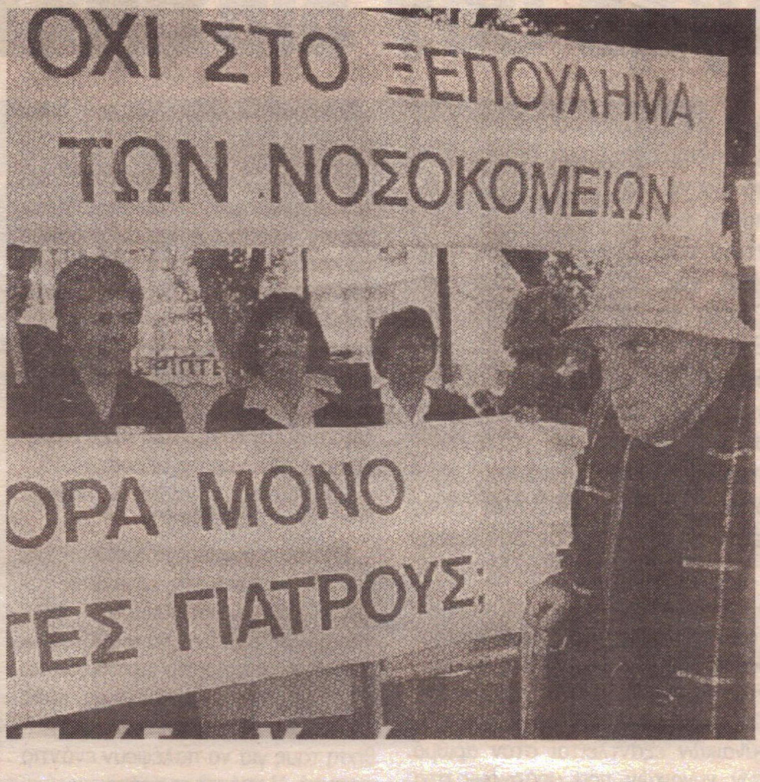

ένα Σχέδιο Υγείας που θα παρέχει δωρεάν ιατροφαρμακευτική κάλυψη και νοσηλεία σ' όλους τους εργαζόμενους. Αυτό σημαίνει αύξηση των δαπανών για το κτίσιμο νοσοκομείων, για τον πλήρη εξοπλισμό τους με όλα τα απαραίτητα σύγχρονα μηχανήματα, για προσλήψεις ιατρικού, νοσηλευτικού και βοηθητικού προσωπικού.

Αυτή η διεκδίκηση απο την πλευρά των εργαζόμενων και του φτωχού κόσμου δεν είναι απραγματοποίητη. Τα λεφτά υπάρχουν αλλά σπαταλιούνται στους εξοπλισμούς ή τα καταβροχθίζουν οι πλούσιοι και η εκκλησία. Μόνο από την φορολογία τους μπορούν να εξασφαλιστούν τα απαραίτητα ποσά για να χρηματοδοτηθούν οι κοινωνικές υπηρεσίες.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΕΚΤΑΚΤΟΙ

Αμεση μονιμοποίηση και κάλυψη όλων των κενών θέσεων

Πολλές υπηρεσίες του δημόσιου τομέα και κύρια αυτές που έχουν να κάνουν με κοινωνικές παροχές και υπηρεσίες, παρουσιάζουν πολλά προβλήματα λόγω έλλειψης προσωπικού. Οι ελλείψεις αυτές ταλαιπωρούν το κοινό και ξεθεώνουν στην δουλειά τους εργαζόμενους σ' αυτές τις υπηρεσίες.

Χαρακτηριστικά στο υπουργείο εργασίας υπάρχουν σήμερα 19 επιθεωρητές χώρων εργασίας για την ασφάλεια και την υγεία των εργαζόμενων που επιθεωρούν σήμερα 60.000 χώρους δουλειάς σε σύγκριση με 10.000 που επιθεωρούσαν πριν την εφαρμογή του σχετικού νόμου, με κίνδυνο για την υγεία και ασφάλεια των εργαζομένων. Οι ανάγκες σήμερα είναι πολύ περισσότερες αφού σύμφωνα με έκθεση της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας ο αριθμός των επιθεωρητών πρέπει να ειναι πάνω σαράντα. Ακόμα στο ίδιο υπουργείο ζητούν σήμερα 24 έκτακτους λειτουργούς στις θέσεις των οποίων εργάζονται 15ήμεροι, αν και οι θέσεις είναι για μόνιμο προσωπικό.

Στο τμήμα αναδασμού προσλαμβάνουν έκτακτους με εξάμηνα συμβόλαια τους εκπαιδεύουν και μετά τους απολύουν ενώ οι ανάγκες είναι επίσης μόνιμες.

Στον κλάδο των γραφέων η κυβέρνηση ζητά 145 θέσεις εκτάκτων γιατί ειναι τόσο πιεστικές οι ανάγκες κι' όμως δεν προσλαμβάνει μόνιμο προσωπικό σ' αυτές τις θέσεις.

Συνολικά σήμερα ζητά την παράταση 98 εκτάκτων και την πρόσληψη άλλων 280. Μόνο 12 μόνιμες θέσεις ζητά απο τις οποίες οι 10 αφορούν θέσεις Ακόλουθου στο Υπουργείο Εξωτερικών.

Τα νοσοκομεία έχουν μεγάλες ελλείψεις σε γιατρούς και νοσοκόμες με αποτέλεσμα τις ουρές για μία απλή εξέταση. Κοινωνικοί λειτουργοί που έχουν να επισκεφτούν και να χειριστούν προβλήματα δεκάδων περιπτώσεων ο καθένας

Η κυβέρνηση χρησιμοποιά το θεσμό του έκτακτου και προχωρά σε προσλήψεις δεκάδων εκτάκτων αντί να προκηρύξει μόνιμες θέσεις. Με την μονιμοποίηση του θεσμού των εκτάκτων κερδίζει τεράστια ποσά αφού οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να εργάζονται χωρίς βασικά δικαιώματα και χωρίς καμία κατοχύρωση. Δεν παίρνουν αυξήσεις, δεν δικαιούνται κανονική άδεια όπως οι άλλοι εργαζόμενοι δεν πληρώνονται τις αργίες, δεν έχουν ταμεία προνοίας δεν δικαιούνται ιατρικής περίθαλψης όπως οι άλλοι εργαζόμενοι και ζουν με την αβεβαιότητα και την απειλή της απόλυσης κάθε στιγμή. Γι' αυτό υπάρχουν έκτακτοι με 15 χρόνια υπηρεσία!

Αυτή η κατάσταση πρέπει να σταματήσει. Χρειάζεται η άμεση μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων και η κήρυξη των μόνιμων θέσεων για όλες τις ανάγκες που υπάρχουν στο δημόσιο τομέα.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν πρέπει να αφήσουν να περάσει ο θεσμός του εκτάκτου για μόνιμες θέσεις. Αυτό δεν κτυπά μόνο τους ίδιους τους έκτακτους αλλά και τον κάθε εργαζόμενο στο δημόσιο αφού διασπά τους εργαζόμενους σε έκτακτους και μόνιμους. Δημιουργεί δύο κατηγορίες εργαζομένων που κάνουν την ίδια δουλειά και ο ένας πληρώνεται λιγότερο. Αυτό κτυπά τον κλάδο, καταργεί στην πράξη τους όρους εργοδότησης και τις συλλογικές συμβάσεις των εργαζομένων.

Χρειάζεται η άμεση αντίδραση απο τις συντεχνίες με απεργίες και κινητοποιήσεις για να σπάσει το πάγωμα των προσλήψεων στο δημόσιο.

Απολύσεις και στα τσιμέντα Μονής

Η Κυπριακή Εταιρεία Τσιμέντου (Τσιμεντοποιείο Μονής), ετοιμάζετε να προχωρήσει σε απολύσεις. Εκβιάζει μάλιστα τους εργαζόμενους ότι αν δεν δεχτούν τις απολύσεις θα υποχρεωθεί να κλείσει το εργοστάσιο.

Το Τσιμεντοποιείο της Μονής είναι μια κερδοφόρα επιχείρηση. Κάθε χρόνο παρουσιάζει κέρδη εκατομμυρίων. Πρόσφατα ο Γαλαταριώτης, ο ιδιοκτήτης του Τσιμεντοποιείου, πρότεινε στο Αρχιεπίσκοπο ένα ποσό της τάξης των 40 εκατομμυρίων για να αγοράσει το Τσιμεντοποιείο του Βασιλικού, το δεύτερο Τσιμεντοποιείο που υπάρχει και ανήκει στην ΕΜΕ, που ελέγχεται απο την εκκλησία. Ακόμη ήταν έτοιμος ο ίδιος να πουλήσει το Τσιμεντοποιείο της Μονής αλλά φαίνεται ότι τα 7 εκατομμύρια που τους πρότειναν δεν ήταν αρκετά.

Για να κάνει την επιχείρηση του πιο «ανταγωνιστική», δηλαδή να βγάζει περισσότερα κέρδη και να μπορεί να πιάσει ψηλότερη τιμή αν αποφασίσει να την πουλήσει αποφάσισε να εφαρμόσει και εδώ τις υπεργολαβίες και προχωρά σε απολύσεις. Δηλαδή αντί να εργοδότει μόνιμο προσωπικό για διάφορες δουλειές του Τσιμεντοποιείου, θα τις δίνει σε υπεργολαβίες.

Το Τσιμεντοποιείο της Μονής δεν είναι το μόνο εργοστάσιο που απολύει εργαζόμενους για να δώσει τις δουλειές τους, σε υπεργολαβίες. Είναι μια γενικότερη πολιτική από μέρους των εργοδοτών αλλά και της ίδιας της κυβέρνησης. Οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία του Λόρδου απεργούν σχεδόν δυο μήνες ενάντια στις απολύσεις και τις υπεργολαβίες. Ο Σιακόλας στις επιχειρήσεις του κάνει το ίδιο και η κυβέρνηση δίνει τη διαχείριση των πλυντηρίων των νοσοκομείων σε εργολάβους.

Με την μέθοδο των υπεργολαβιών, αυτό που επιδιώκουν είναι να αυξήσουν τα κέρδη τους χτυπώντας τον συνδικαλισμό και τα μεροκάματα. Όσοι τελικά από τους εργαζόμενους θα εργοδοτηθούν από τους υπεργολάβους θα έχουν πιο χαμηλά μεροκάματα, θα δουλεύουν πιο πολλές ώρες και δεν θα έχουν τα ωφελήματα που δικαιούνται οι εργαζόμενοι που είναι οργανωμένοι στις συντεχνίες.

Οι εργαζόμενοι έχουν την δύναμη να ανατρέψουν αυτή την πολιτική. Αυτό που χρειάζεται είναι δυναμικά μέτρα και όχι ημίμετρα και ευχολόγια. Όπως οι εργοδότες και η κυβέρνηση στήνουν ένα κοινό μέτωπο έτσι και οι εργαζόμενοι πρέπει να στήσουν το δικό τους μέτωπο ενάντια τις υπεργολαβίες και τις απολύσεις.

Οι εργαζόμενοι στην Μονή πρέπει να απαντήσουν με απεργία διαρκείας και συντονισμό του αγώνα τους με τους απεργούς στα ξενοδοχεία του Λόρδου, τους εργαζόμενους στις Δασικές Βιομηχανίες και γενικά όλους όσους αντιμετωπίζουν την ίδια επίθεση.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οι μεταρρυθμίσεις δεν είναι αρκετές

Απο τις αρχές του 20ου αιώνα η γυναίκα παλεύει οργανωμένα για να ανατρέψει την καταπίεση και τις διακρίσεις εναντίον της. Στη Γερμανία, στις ΗΠΑ και πάνω απ΄ όλα στη Ρωσία τα πρώτα χρόνια της Επανάστασης του Οκτώβρη, έδωσαν με συνέπεια τις μάχες για τη γυναικεία απελευθέρωση και τις κέρδισαν γιατί κινητοποίησαν τις γυναίκες εκεί όπου βρίσκεται η δύναμή τους, μέσα στους χώρους δουλειάς.

Σήμερα στα τέλη αυτού του αιώνα οι γυναικείες οργανώσεις, ρίχνουν το βάρος της πάλης μέσα στο κοινοβούλιο και τις νομοθεσίες θεωρώντας ότι το ζήτημα της καταπίεσης και των διακρίσεων σε βάρος των γυναικών εξαντλείται στον αριθμό των γυναικών που υπάρχουν στα κέντρα αποφάσεων.

νομοθετική ισότητα

Πολλοί όμως είναι οι νόμοι που κατοχυρώνουν νομοθετικά την ισότητα των γυναικών και ανδρών όμως η εφαρμογή τους τόσο στις δουλειές όσο και στην καθημερινή ζωή είναι ακόμα πολύ πίσω.

Σήμερα έχουμε νομοθεσίες για την ισομισθία, για προστασία της μητρότητας, τον πολιτικό γάμο. Τι όμως εφαρμόζεται; Ο νόμος για την ισομισθία ψηφίστηκε απο το 1989 και έμεινε στα χαρτιά. Η προστασία της μητρότητας, συνεχίζει να είναι λόγια αφού πολλοί εργοδότες απολύουν τις εγκύους γυναίκες. Όσο αφορά τα διαζύγια, η ταλαιπωρία να πάρει κάποιος διαζύγιο δεν περιγράφεται αφού η εκκλησία δεν αναγνωρίζει αυτό που εκδίδει η πολιτεία, ενώ η πολιτεία δεν αναγνωρίζει αυτό της εκκλησία, με αποτέλεσμα κάποιος που θέλει να ξαναπαντρευτεί να μην μπορεί.

Όσο μάλιστα κατεβαίνει κανείς την κοινωνική κλίμακα οι νομοθεσίες αυτές αχρηστεύονται τελείως. Η πλειοψηφία των εργατριών στα εργοστάσια ελάχιστα κέρδισαν απο αυτές τις νομοθεσίες, και αυτό φαίνεται και από τα στοιχεία που δίνει το ίδιο το Υπουργείο Εργασίας. Η διαφορά μισθών μεταξύ ανδρών και γυναικών στις ανώτερες διοικητικές και διευθυντικές θέσεις είναι 24,5% ενώ η μισθολογική διαφορά μεταξύ εργατών και εργατριών στην βιομηχανία ανεβαίνει στο ποσοστό 68%.

ταξικοί αγώνες

Σήμερα οι γυναίκες αποτελούν ένα μεγάλο ποσοστό της εργατικής τάξης. Η καθημερινή συμμετοχή στην παραγωγή, τις κάνει να αισθάνονται όλο και πιο έντονα την καταπίεση και τις διακρίσεις εναντίον τους αλλά ταυτόχρονα δυναμώνει η αυτοπεποίθηση τους για να παλέψουν ενάντια σε αυτά. Η απάντηση πρέπει να είναι μια απάντηση κοινή με την υπόλοιπη εργατική τάξη.

Μέσα στις σημερινές συνθήκες που εργοδότες και κυβέρνηση θέλουν να μειώσουν το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, γίνεται όλο και πιο καθαρό τόσο στις γυναίκες όσο και στους άνδρες ότι οι περικοπές στην υγεία, στην παιδεία, τα χαμηλά μεροκάματα και οι απολύσεις, κτυπούν όχι μόνο την γυναίκα αλλά όλη την εργατική οικογένεια, που θέλει να πάει στο νοσοκομείο και πρέπει να περιμένει με τις ώρες, που θέλει να σπουδάσει τα παιδιά της και δεν μπορεί, που για να τα βγάλει πέρα χρειάζεται όχι μόνο τον μισθό του άντρα αλλά και της γυναίκας και πάλι δεν τους φτάνει.

Μπροστά σε αυτή την εικόνα φαίνονται καθαρά τα αδιέξοδα αυτών που έχουν σαν λάβαρο την εξασφάλιση κάποιων μεταρρυθμίσεων σε νομικό επίπεδο μέσα από κοινοβουλευτικές διαδικασίες.

Αυτό που χρειάζεται είναι να πιά-

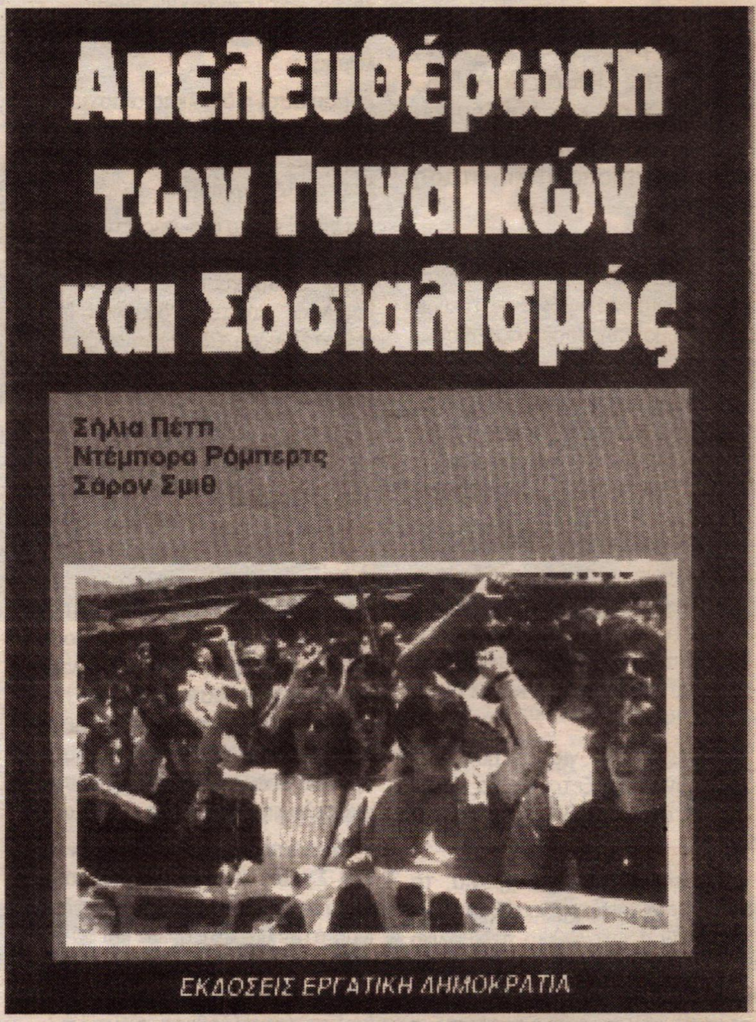

κής παράδοσης και των μαζικών αγώνων που στόχο είχαν όχι την μερική μεταρρύθμιση του συστήματος αλλά την ανατροπή του, γιατί είναι αυτό που γεννά την καταπίεση, τις διακρίσεις, τον συντηρητισμό και τις ηθικολογίες.

Μόνο όταν έχουμε αυτό σαν στόχο, την ανατροπή του καπιταλισμού, μπορούμε να κερδίσουμε, όχι μόνο την γυναικεία απελευθέρωση, αλλά την απελευθέρωση ολόκληρης της κοινωνίας

Δήμητρα Χριστοδούλου

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 444 φύλλα, 36 στην εκδήλωση για τον Οτσαλά, 16 στην απεργία στα ξενοδοχεία, 16 στο σφαγείο της Κοφίνου, 14 στο Πανεπιστήμιο, 150 στις πλατείες της Λευκωσίας και εξω απο υπεραγορές και μαζέυτηκαν 85 λίρες σαν οικονομική ενισχυση στα πουλήματα.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

10/3:Η απελευθέρωση των γυναικών και σοσιαλισμός

17/3: Μαρξισμός και εθνικισμός

24/3:Πως λειτουργούν τα συνδικάτα

31/3: Εκμετάλευση και καταπίεση

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

10/3: Απελευθέρωση των γυναικών και σοσιαλισμός

18/3: Εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και σοσιαλιστές

24/3:Πως λειτουργούν τα συνδικάτα

31/3: Εκμετάλευση και καταπίεση

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

9/3: Αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις

16/3: Απελευθέρωση των γυναικών καισοσιαλισμός

23/3: Εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και σοσιαλιστές

30/3:Πως λειτουργούν τα συνδικάτα

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

10/3: Εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και σοσιαλιστές

17/3: ΙΡΑΝ: Η επανάσταση που ανέτρεψε το Σάχη

24/3: Τί ήταν η ΕΟΚΑ

31/3: Ποιός καταστρέφει το περιβάλλον

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Παρασκευή στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

12/3: Πως θα νικήσουν οι απεργίες

18/3: Αλληλεγγύη στους Κούρδους

26/3: 25 Μαρτίου: Εθνική παλιγγενισία ή Επανάσταση

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Διαρκής Επανάσταση: Η στρατηγική της νίκης ενάντια στην ιμπεριαλιστική καταπίεση

Εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και σοσιαλιστές

Η σύλληψη του Οτσαλάν και οι διαδηλώσεις απ' άκρη σ' άκρη του πλανήτη και στην ίδια την Τουρκία, έχουν φέρει στην επικαιρότητα την καταπίεση και τους αγώνες των Κούρδων. Οι τελευταίες εξελίξεις βάζουν ακόμα πιο επιτακτικά το ερώτημα: πώς μπορούν να νικήσουν εξεγέρσεις σαν κι αυτές των Κούρδων;

Το κίνημα του κουρδικού λαού, στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν είναι ένα από τα πιο μακρόχρονα και πιο δυνατά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Δυστυχώς στην ηγεσία του βρίσκονται εθνικιστές και όχι μαρξιστές οπλισμένοι με τη στρατηγική της Διαρκούς Επανάστασης.

Αυτό είναι ένα ερώτημα που οι σοσιαλιστές ήταν αναγκασμένοι να το απαντήσουν από τις αρχές του αιώνα, όταν η στυγνή ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση δημιούργησε εκρηκτικά προβλήματα και άρχισαν να ξεσπούν εξεγέρσεις κι επαναστάσεις στις αποικίες. Οι σοσιαλιστές έπρεπε να χαράξουν στρατηγική, όχι μόνο για το εργατικό κίνημα στον αναπτυγμένο καπιταλισμό, αλλά και για τους αγώνες στις καθυστερημένες χώρες και τις καταπιεσμένες από τον ιμπεριαλισμό εθνότητες.

Οι ηγεσίες των ρεφορμιστικών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων συντάχθηκαν με τις "δικές τους" ιμπεριαλιστικές άρχουσες τάξεις και πούλησαν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Η απάντηση των επαναστατών ήταν διεθνιστική: είχε σαν κέντρο την υπεράσπιση του δικαιώματος των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση και την υποστήριξη του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα.

Ο Λέον Τρότσκι, με τη θεωρία της "Διαρκούς Επανάστασης", ήταν αυτός που ξεκαθάρισε ότι στην εποχή του ιμπεριαλισμού, η εργατική τάξη είναι η δύναμη που με την επανάστασή της μπορεί να λύσει και όλα τα προβλήματα δημοκρατίας ή εθνικής καταπίεσης.

Κοινός εχθρός

Η ιμπεριαλιστική εξάπλωση των μεγάλων καπιταλιστικών χωρών στις αρχές του αιώνα είχε σαν αποτέλεσμα ολόκληρα κομμάτια του πλανήτη να βρεθούν κάτω από καθεστώς στυγνής καταπίεσης. Τεράστιες περιοχές της Ασίας, της Αφρικής, της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής μετατράπηκαν σε αποικίες. Με τη μοιρασιά που έγινε μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ολόκληρα έθνη χωρίστηκαν από σύνορα που χαράχτηκαν πάνω στο χάρτη με μόνο κριτήριο τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και των τοπικών αρχουσών τάξεων. Εκατομμύρια άνθρωποι βρέθηκαν να ζουν σαν καταπιεσμένες μειονότητες. Πολύ γρήγορα άρχισαν να ξεσπούν εξεγέρσεις που φορείς τους ήταν μεγάλα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Για τους σοσιαλιστές των καταπιεστριών χωρών έμπαινε επιτακτικά η ανάγκη ν' απαντήσουν σ' ένα ερώτημα: ποια σχέση μπορούσαν να έχουν με τα εθνικοαπελευθερωτικά αυτά κινήματα; Το ίδιο ζήτημα μπαίνει και σήμερα. Ούτε η καταπίεση των εθνοτήτων και των μειονοτήτων, ούτε οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, ούτε οι εξεγέρσεις έχουν σταματήσει. Και δεν θα μπορούσαν να σταματήσουν αφού είναι δεμένες με την ίδια την ανάπτυξη του καπιταλισμού.

Στις αρχές του αιώνα οι ρεφορμιστές ηγέτες των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων αρνιόντουσαν να υποστηρίξουν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες για τη φύση των ηγεσιών τους, για τις συμμαχίες τους, ή για το ότι είχαν "οπισθοδρομικά" αιτήματα κλπ. Τέτοιες αντιλήψεις, που θυμίζουν την παροιμία "όποιος δεν θέλει να ζυμώσει πέντε μέρες κοσκινίζει", υπάρχουν και σήμερα. Στην πραγματικότητα, καταλήγουν να παίζουν το παιχνίδι των ιμπεριαλιστών. Πριν από ογδόντα χρόνια θεωρούσαν την αποικιοκρατικές κατακτήσεις "προοδευτικές" γιατί "εκπολίτιζαν τα καθυστερημένα έθνη". Σήμερα οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις θεωρούνται "θετικές" γιατί επιβάλουν τη "διεθνή νομιμότητα".

Η απάντηση που έδιναν οι επαναστάτες σοσιαλιστές, όπως ο Λένιν και ο Τρότσκι, ήταν εντελώς διαφορετική. Στο κέντρο της ανάλυσής τους βρισκόταν η εκτίμηση ότι οι εργάτες στην καταπιέστρια χώρα και οι καταπιεσμένες εθνότητες είχαν ένα κοινό εχθρό: την άρχουσα τάξη και τον ιμπεριαλισμό που τους εκμεταλλεύονταν και τους δυο. Εβλεπαν την τεράστια δυναμική που είχαν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και αναζητούσαν μια στρατηγική που να μπορεί να αξιοποιεί τις ηρωικές εξεγέρσεις τους ενάντια στον κοινό εχθρό.

Μια τέτοια στρατηγική σημαίνει ότι η εργατική τάξη και τα γνήσια επαναστατικά σοσιαλιστικά κόμματα στην καταπιέστρια χώρα είχαν υποχρέωση να παλεύουν και να υποστηρίζουν το δικαίωμα των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση ή και την απόσχιση. Με αυτή την πολιτική οι Μπολσεβίκοι μπόρεσαν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη όλων των λαών της παλιάς τσαρικής αυτοκρατορίας και να τους ενώσουν στην πάλη για την ανατροπή του μεγαλορώσικου καπιταλισμού.

Η ίδια στρατηγική ισχύει και σε σχέση με τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Είναι χρέος των επαναστατών να υποστηρίζουν κάθε μαζικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Ο Λένιν έλεγε στο 2ο Συνέδριο της Τρίτης Διεθνούς το 1920: "Είναι καθήκον του νικηφόρου επαναστατικού προλεταριάτου να προσεγγίσει τα αποικιακά απελευθερωτικά κινήματα και να τα βοηθήσει με όσα μέσα έχει στη διάθεσή του".

Ρήγμα

Ούτε ο Λένιν, ούτε ο Τρότσκι είχαν ψευδαισθήσεις για τις ηγεσίες αυτών των κινημάτων. Ομως δυο πράγματα καθόριζαν τη στρατηγική τους. Από τη μια, η δυνατότητα να κερδιθούν οι εξεγερμένες μάζες των αντιμπεριαλιστικών κινημάτων στην σοσιαλιστική προοπτική. Και από την άλλη, το ρήγμα που προκαλούσε ο αγώνας τους στις άρχουσες τάξεις των μητροπόλεων του καπιταλισμού.

Από τότε μέχρι σήμερα αυτή η διεθνιστική πολιτική δικαιώθηκε στην πράξη πολλές φορές. Ας θυμηθούμε μόνο το παράδειγμα των πορτογαλικών αποικιών στην Αφρική το 1974. Η νίκη των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων στην Μοζαμβίκη και στην Αγκόλα δημιούργησε τέτοια κρίση στην άρχουσα τάξη της Πορτογαλίας που όχι μόνο οδήγησε στην ανατροπή της δικτατορίας, αλλά άνοιξε το δρόμο για μια ολόκληρη εργατική επανάσταση.

Ομως η υπεράσπιση του δικαιώματος των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση και η χωρίς όρους υποστήριξη των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων δεν σημαίνει ότι οι σοσιαλιστές αφήνουν την ηγεσία αυτών των κινημάτων στα χέρια των εθνικιστών. Αντίθετα, παλεύουν έτσι ώστε η συμπαράσταση μέσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες, αλλά και η ηγεσία μέσα στα ίδια αυτά τα κινήματα να περάσει στα χέρια της εργατικής τάξης.

Επαναστατική ηγεσία

Ο Τρότσκι, στηριγμένος στην "ανισομερή και συνδυασμένη ανάπτυξη του καπιταλισμού" υποστήριζε ότι ακόμα και στις πιο καθυστερημένες χώρες η εργατική τάξη, παρόλο το μικρό μέγεθός της, είχε πολύ μεγαλύτερο και καθοριστικό ρόλο να παίξει στην πάλη ενάντια στην καταπίεση. Εφτασε στο συμπέρασμα ότι "η εργατική τάξη είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να οδηγήσει την επανάσταση μέχρι τη νίκη προσφέροντας στους αγρότες και τα καταπιεσμένα στρώματα του πληθυσμού επαναστατική ηγεσία".

Σήμερα ο καπιταλισμός έχει απλώσει τα πλοκάμια του σε κάθε γωνιά του πλανήτη και οι εργάτες αποτελούν την πλειοψηφία τους πληθυσμού σε πολύ περισσότερες χώρες από την εποχή που ο Τρότσκι διατύπωνε τη θεωρία της Διαρκούς επανάστασης. Για παράδειγμα στο Μεξικό, μερικά χιλιόμετρα μακρύτερα από την επαρχία των Τσιάπας με τους καταπιεσμένους ινδιάνους αγρότες, ξεπροβάλλουν οι καμινάδες από τα διυλιστήρια με τους χιλιάδες εργάτες πετρελαίων. Στην Τουρκία, δίπλα στη βοϊδάμαξα και το άροτρο των οροπεδίων του Κουρδιστάν, έχει αναπτυχθεί μια τεράστια εργατική τάξη που δουλεύει σε αυτοκινητοβιομηχανίες και σε εργοστάσια ηλεκτρονικών και που μεγάλο κομμάτι της είναι κούρδοι μετανάστες.

Αν θέλουμε ένα πρόσφατο παράδειγμα για το ρόλο που μπορεί να παίξει η εργατική τάξη των χωρών της "περιφέρειας" στην πάλη ενάντια στην καταπίεση και τον ιμπεριαλισμό, αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στην επανάσταση στην Ινδονησία. Η εργατική τάξη της χώρας, αν και μειοψηφία στο σύνολο του πληθυσμού, με τις απεργίες της την περσινή άνοιξη ήταν αυτή που έγινε ο πόλος συσπείρωσης για τους αγρότες, τους άνεργους, τους φοιτητές που με την εξέγερσή τους έδωσαν το τελειωτικό χτύπημα στον Σουχάρτο.

Σύμφωνα με τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης η εργατική τάξη, όχι μόνο μπορεί, αλλά και πρέπει να παλέψει για να γίνει ηγεσία των αντιμπεριαλιστικών κινημάτων. Είναι η τάξη που δεν έχει κανένα απολύτως συμφέρον να σταματήσει την εξέγερση στα μισά του δρόμου και να κάνει συμβιβασμούς και υποχωρήσεις με τον ιμπεριαλισμό και τις καταπιεστικές άρχουσες τάξεις. Η απελευθέρωσή της μπορεί να υπάρξει μόνο με την κατάργηση αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Η εργατική τάξη από τη στιγμή που γίνεται ηγεσία σε ένα νικηφόρο αγώνα, έστω και μέσα από το μηχανισμό μιας επανάστασης που σαν άμεσους στόχους έχει τη δημοκρατία και το σταμάτημα της εθνικής ή όποιας άλλης καταπίεσης, "δεν μπορεί να περιορίσει την αποστολή της στη δημιουργία κοινοβουλευτικών θεσμών για την κυριαρχία της αστικής τάξης... Στην διαδικασία εκπλήρωσης των δημοκρατικών καθηκόντων, η νικηφόρα εργατική τάξη, από τηv ίδια τη λογική της θέσης της θα αντιμετωπίσει αναπόφευκτα καθαρά σοσιαλιστικά προβλήματα... Είναι υποχρεωμένη να τραβήξει το δρόμο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Η επανάσταση γίνεται διαρκής".

Η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης καταφέρνει να δώσει έναν ενιαίο, συγκροτημένο και αποτελεσματικό προσανατολισμό στους αγωνιστές του σοσιαλισμού που παλεύουν μέσα σ' ένα κόσμο που μοιάζει κατακερματισμένος. Ενα κόσμο που, όπως γράφει ο Τρότσκι, ο σταλινισμός τον είχε διαιρέσει σε τετραγωνάκια που είναι "ώριμα" για τη σοσιαλιστική επανάσταση και σ' άλλα που είναι "ανώριμα", δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο απελπιστικά αδιέξοδα στους αριστερούς αγωνιστές.

Σοσιαλιστική προοπτικήΤην επαναστατική προοπτική οι Μπολσεβίκοι προσπάθησαν να την κάνουν πράξη, στα πλαίσια της Τρίτης Διεθνούς. Οργάνωσαν το 1920 στο Μπακού το "Συνέδριο των Λαών της Ανατολής", όπου προσπάθησαν να επηρεάσουν με τη σοσιαλιστική πολιτική τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Το Συνέδριο παρακολούθησαν 1900 αντιπρόσωποι από το Ιράν, την Τουρκία, την Ινδία και άλλες χώρες της Ασίας, ανάμεσα τους και 12 Κούρδοι.

Το κίνημα του κουρδικού λαού, στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν είναι ένα από τα πιο μακρόχρονα και πιο δυνατά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Δυστυχώς στην ηγεσία του βρίσκονται εθνικιστές και όχι μαρξιστές οπλισμένοι με τη στρατηγική της Διαρκούς Επανάστασης. Ομως, όλα τα στοιχεία που βάζει η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης και που θα μπορούσαν να φέρουν τη νίκη είναι ζωντανά. Σε όλες τις χώρες που ζουν οι Κούρδοι υπάρχουν μεγάλες και ισχυρές εργατικές τάξεις που έχουν δώσει τεράστιους αγώνες. Κομμάτι αυτών των εργατικών τάξεων αποτελούν και οι ίδιοι οι Κούρδοι είτε στις πετρελαιοπηγές της Μοσούλης, είτε στις βιομηχανίες της Ισταναμπούλ. Οι εξεγέρσεις των Κούρδων ήταν πάντα πηγή αστάθειας για τις άρχουσες τάξεις και τον ιμπεριαλισμό και πυροδότης για τα εργατικά κινήματα σε αυτές τις χώρες - και όχι μόνο σε αυτές , όπως φαίνεται και από τη συμπαράσταση που βρίσκουν οι διαδηλώσεις των Κούρδων προσφύγων και μεταναστών σε όλο τον κόσμο.

Μια επαναστατική αριστερά που συγκρούεται με τον ιμπεριαλισμό, που παλεύει για το δικαίωμα των Κούρδων να αποφασίσουν οι ίδιοι το μέλλον τους και για να ενώσει τη δυναμική της εξέγερσής τους με τους αγώνες των εργατών μπορεί να δώσει τη μοναδική νικηφόρα προοπτική.

εργατική δημοκρατία

ΙΡΑΚ: Το εμπάργκο και οι βομβαρδισμοί συνεχίζονται

Ο πόλεμος ενάντια στο Ιράκ συνεχίζεται αμείωτος. Αμερικανικά και βρετανικά αεροσκάφη βομβαρδίζουν τη Βαγδάτη και άλλες περιοχές του Ιράκ σε καθημερινή βάση.

Οι τελευταίες επιθέσεις στις "ασφαλείς ζώνες" στο βόρειο και νότιο Ιράκ, που κόστισαν τη ζωη δεκάδων αμάχων, καταδικάσθηκαν απο πολλούς σχολιαστές. Τα 300 μαχητικά αεροσκάφη των ΗΠΑ και της Βρετανίας που "επιτηρούν την ειρήνη" στην περιοχή το μόνο που πέτυχαν ειναι να προκαλέσουν ξανά την καταστροφή και τον θάνατο αθώων αμάχων.

Ο Κλίντον και ο Μπλερ ωστόσο παραμένουν αλύγιστοι. Αξιωματούχος του Στεϊτ Ντεπάρτμεντ παραδέχτηκε ότι πρόκειται για πόλεμο "χαμηλού επιπέδου". Ωστόσο, πίσω απο τις πολεμόχαρες κραυγές των ΗΠΑ κρύβεται η ανησυχία πολλών αξιωματούχων ότι η Ουάσιγκτον δεν διαθέτει στρατηγική απέναντι στο Ιράκ. Ο αρχηγός των Αμερικανικών δυνάμεων στον Περσικό Κόλπο, στρατηγός Άντονι Ζίνι, πρόσφατα δήλωνε χαρακτηριστικά: *"Θα είμαι ειλικρινής και θα πω ότι δεν βλέπω να υπάρχει μια αντιπολιτευτική ομάδα ικανή να αντικαταστήσει τον Σαντάμ. Ειναι δυνατό να δημιουργήσουμε μια ακόμα χειρότερη κατάσταση".*

Ο Ντένις Χάλιντεϊ, που πρόσφατα εγκατέλειψε αηδιασμένος το πόστο του συντονιστή ανθρωπιστικής βοήθειας των Ηνωμένων Εθνών για το Ιράκ (UNSCOM), εύστοχα παρατηρεί: *"Ο Κλίντον και ο Μπλερ διακινδυνεύουν τις ζωές των ανθρώπων τους για να σκορπίσουν τον θάνατο στον πληθυσμό του Ιράκ. Το τι επιδιώκουν όμως παραμένει μυστήριο. Σε τι ελπίζουν; Να σκοτώσουν τον Σανταμ; Και μετά; Να τον αντικαταστήσουν με τον γιο του; Προσπαθούν να μοιράσουν το Ιράκ στα τρία; Αυτό όμως θα αποσταθεροποιούσε όλα ανεξαιρέτως τα Αραβικά κράτη. Θέλουν να δημιουργήσουν κράτος για τους Σιίτες στο νότο; Την τελευταία φορά όμως που εξεγέρθηκαν δεν είχαν καμιά βοήθεια απο τους Αμερικανούς. Το ίδιο βέβαια και οι Κούρδοι."*

Το οικονομικό εμπάργκο ενάντια στο Ιράκ εξελίσεται σε γενοκτονία πρώτου μεγέθους. Ειναι η αιτία για τον θάνατο 6.000 ιρακινών τον μήνα. Ο υποσιτισμός στη χώρα ανέρχεται στο 30%. Όπως σωστά ο Χαλιντεϊ αναγνωρίζει σήμερα: *"Το εμπάργκο ειναι μορφή πολέμου που σκοτώνει μαζικά. Το εμπάργκο καταστρέφει μια ολόκληρη κοινωνία. Αργά και προμελετημένα".*

ΚΟΣΟΒΟ

Η ΔΥΣΗ ΔΕΝ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΚΑΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ

Οι Μεγάλες Δυνάμεις απειλούν ξανά με στρατιωτική επέμβαση στο Κοσσυφοπέδιο. Οι χώρες που αποτελούν την "Ομάδα Επαφής" - οι ΗΠΑ, η Ρωσία, η Βρετανία, η Γερμανία και η Ιταλία - απαιτούν απο τον πρόεδρο της Νέας Γιουγκοσλαβίας Μιλόσεβιτς και απο τους ηγέτες της Αλβανικής πλειοψηφίας στην επαρχία του Κοσσυφοπεδίου να καταλήξουν σε "ειρηνική λύση του προβλήματος".

Πίσω απο αυτή την "έκκληση", και την επανέναρξη των συνομιλιών του Ραμπουγιέ στα μέσα του Μάρτη, βρίσκεται η απειλή της επέμβασης. Το ΝΑΤΟ προετοιμάζεται για επίθεση ενάντια στη Σερβία αλλά και ταυτόχρονα προσπαθεί να ανακόψει την προμήθεια οπλισμού στον Απελευθερωτικό Στράτο των Κοσοβάρων.

Πρόκειται για εγκληματική παραπλάνηση η προσπάθεια να παρουσιαστούν οι Δυτικές δυνάμεις σαν οι σωτήρες των καταπιεσμένων στο Κοσσυφοπέδιο.

Ο Μιλόσεβιτς και το εθνικιστικό καθεστώς στο Βελιγράδι έχουν τεράστια ευθύνη για την τραγωδία στο Κοσσυφοπέδιο. Ο ίδιος ο Μιλόσεβιτς εδραιώθηκε σαν η κυρίαρχη πολιτική μορφή της Σέρβικης πολιτικής ζωής στα τέλη της δεκαετίας του '80 βάζοντας σε κίνηση την προσπάθεια κατάργησης της αυτονομίας που μέχρι τότε απολάμβανε το Κοσσυφοπέδιο.

Έστω και αν το Κοσσυφοπέδιο παίζει ένα σημαντικό συμβολικό ρόλο στην Σέρβικη εθνικιστική μυθολογία, το 85% των κατοίκων του ειναι Αλβανοί.

Σήμερα ο Μιλόσεβιτς χρησιμοποιεί την κρίση στο Κοσσυφοπέδιο για να κρατηθεί στην εξουσία. Το όλο ζήτημα του επέτρεψε να αφοπλίσει τους φανατικούς εθνικιστές αντίπαλους του.

Ο Μιλόσεβιτς όμως έχει βγει κερδισμένος και απο την εμπλοκή των Δυτικών δυνάμεων, που δεν υποστηρίζουν το αίτημα των Κοσοβάρων Αλβανών για ανεξαρτησία απο φόβο μήπως και αποσταθεροποιηθούν τα υπόλοιπα Βαλκάνια. Οι *Financial Times* γράφουν: *"Η Δύση ειναι διατεθειμένη να συναινέσει σε ένα επίπεδο Σερβικής εναντίωσης στο ΑΣΚ... γιατί ένα ανεξάρτητο κράτος μπορεί να λειτουργήσει σαν αποσταθεροποιητικός μαγνήτης για τις Αλβανικές κοινότητες στη γειτονική Μακεδονία, στο Μαυροβούνιο και μέσα στην ίδια την Αλβανία".*

Αυτό που σήμερα οι Μεγάλες Δυνάμεις προσφέρουν στους Αλβανούς του Κοσσυφοπεδίου - στην καλύτερη περίπτωση - ειναι αυτονομία μέσα σε μια αχαλίνωτα εθνικιστική Σερβία.

Ειναι όπως να πρόσφεραν αυτονομία στους τουρκοκύπριους στο Κιόνελι σε μια Κύπρο κάτω απο την διοίκηση του στρατηγού Γεωργίου Γρίβα Διγενή.

Η διαμάχη αναμεσα στο Σέρβικο καθεστώς και τους Αλβανούς Κοσοβάρους με κανένα τρόπο δεν βρίσκεται κοντά σε λύση.

Μπορεί αρχικά η πλειοψηφία των Κοσοβάρων να υποδεχτούν τα Δυτικά στρατεύματα σαν σωτήρες, θα βρίσκονται όμως εκεί για να επιβάλουν μια πολιτική κύριος άξονας της οποίας θα ειναι η διατήρηση του Κοσσυφοπεδίου κάτω απο τον πολιτικό έλεγχο της Σερβίας. Απο "προστάτες" γρήγορα θα μετατραπούν σε κατακτητές εξίσου βάναυσους με τους Σέρβους.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να επιβάλει το σεβασμό στα δικαιώματα όλων των μειονοτήτων και την ίδια την ειρήνη είναι η εργατική τάξη. Η απάντηση στην καταπίεση των μειονοτήτων και τους πολεμικούς ανταγωνισμούς, βρίσκεται στην ιστορική φράση του Μαρξ "Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε". Μια φράση που δεν είναι ευχή, αλλά μεταφράζεται σε συγκεκριμένη διεθνιστική πολιτική.

Εργάτες Ενωμένοι

Μόνο ένα δυνατό εργατικό κίνημα που υπερασπίζεται τα δικαιώματα των μειονοτήτων και οργανώνει ενωμένους αγώνες ενάντια στον κοινό εχθρό - τους καπιταλιστές - μπορεί να δώσει πραγματική λύση. Ο δρόμος για να σταματήσει η καταπίεση είναι η σύγκρουση με τη λιτότητα και τον εθνικισμό των κυβερνήσεων, η σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές, η ανατροπή των κυρίαρχων τάξεων στην προοπτική μια σοσιαλιστικής κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Τέτοιοι κοινοί αγώνες έχουν γίνει σε όλες τις χώρες που υπάρχουν μειονότητες, ακόμα και στο ίδιο το Κοσυφοπέδιο. Πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία, χιλιάδες εργάτες και νεολαίοι - Σέρβοι, Αλβανοί, Κροάτες, Σλοβένοι, Μουσουλμάνοι - απεργούσαν και διαδήλωναν για βδομάδες ενάντια στη λιτότητα και την καταστολή του Μιλόσεβιτς. Μόλις πριν τρία χρόνια, οι μεταλλωρύχοι της Τρέπκα στο Κοσυφοπέδιο - Σέρβοι και Αλβανοί - είχαν καταλάβει τις στοές ενάντια στο πούλημα του ορυχείου στην ελληνική επιχείρηση Μητιληναίος.

Ομως για να προχωρήσουν αυτοί οι αγώνες, η εργατική τάξη της χώρας μέσα στην οποία βρίσκεται η μειονότητα πρέπει να είναι οπλισμένη με μια διεθνιστική πολιτική που να μπορεί να κερδίσει την εμπιστοσύνη της ίδιας της μειονότητας. Αυτό σημαίνει σύγκρουση με την καταπίεση που επιβάλουν οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους και υπεράσπιση όλων των δικαιωμάτων του κόσμου της μειονότητας να μιλάει τη γλώσσα που θέλει, να ονομάζεται όπως θέλει κλπ. Σημαίνει αναγνώριση του δικαιώματος να αποφασίσει η ίδια αν θέλει αυτονομία ή ακόμα και πλήρη ανεξαρτησία.

Με μια τέτοια επαναστατική στρατηγική μπόρεσαν οι Μπολσεβίκοι το 1917 να ενώσουν τους εργάτες και τους αγρότες της τσαρικής αυτοκρατορίας και να τους οδηγήσουν στη νίκη.